

**РАЖНАР ВАЖРА
ЖЕНАТА, КОЯТО СЕ
ПРЕСТОРИ НА ЖИВА**

Превод от английски: Деница Минчева, 2015

chitanka.info

Не всички научни открития биват публикувани чрез обичайните средства...

На 10-ти октомври, когато майка ми умря за четвърти път, аз направих усилие да се въоръжа с търпение, вместо отново да се разстройвам прибързано. Фактът, че сестрата, която ми съобщи новината по телефона, звучеше ужасно притеснена, никак не ми помогна. Но нека се опитам да разказвам възможно най-ясно, преди да сме затънали в голямата каша.

Галеното име, с което моето семейство нарича майка ми, Клара Уейнгарт, е Буба. Спрях да я наричам мама в деня, в който родих първото си дете. Тя така пожела. Настоя всички да я наричаме „баба“, което продължи десет месеца до момента, когато моята малка Блейз проговори достатъчно, та да почне да дъвче думите.

Освен това, за да сме точни, това беше едва третата смърт на майка ми. Първата не се брои — тя се случи само за мен. Съжалявам, ако ви подвеждам. Според Глори, моята втора и окончателна засега дъщеря, склонността ми да украсявам истината е само един от многобройните ми недостатъци. Тя ме информира, че, цитирам: „*постоянно* преувеличаваш, мамо“. В момента Блейз живее в студентско общежитие близо до своя колеж във Върмонт, но Глори, първокурсничка в гимназията, все още живее и критикува у дома.

Ето пак — съжалявам, ще се постарая да не се отклонявам и да избягвам болезнените спомени.

Онази първа смърт, която се случи само в моята глава, всъщност беше изявление, направено от лекуващия лекар на Буба, който я беше приел в болницата след опустошителната комбинация от инсулт и инфаркт. Доктор Дъглас Макалистър заяви, че, като съди по огромния си опит, тя не би могла да оцелее повече от час и че оперативната намеса е невъзможна при толкова сериозно увредени мозък и сърце. Той настоя веднага да я сложи на облекчаващ режим, т.е. никакви системи и обезболяващо прилагане на морфин без ограничения, за да се избегне всеки дискомфорт. Кое то за мен означаваше: „да избавим горката старица от мъките ѝ възможно най-нежно“. Тя все още нямаше

осемдесет години, но като знаех многократно повтаряните ѝ желания животът ѝ да не се поддържа изкуствено, трябваше да се съглася с него.

В крайна сметка прекарах до леглото ѝ единадесет часа, преди да напусна болницата — съпругът ми и дъщеря ми бяха останали с мен до полунощ. Дотогава дишането на Буба се беше нормализирало, тя си беше възстановила способността да преглъща и очите ѝ бяха отворени, макар да се съмнявам, че осъзнаваше, че аз съм там и държа ръката ѝ. Беше много странно усещане да видя тази жена, която до миналата година, когато започнаха мини-инсултите, се радваше на блестящ интелект, да проявява не повече самосъзнание от леглото, върху което лежеше. А и изглеждаше толкова *различна*, сякаш костите на лицето ѝ бяха хлътнали. С цялото си сърце исках да си я върна такава, каквото беше преди — жизнена, енергична и пълна с плоски каламбури, които биха накарали и най-невъзмутимия англичанин да скърца със зъби.

Може би тук е мястото да спомена — на два пъти майка ми беше стигала на крачка от получаване на Нобеловата награда за физика заради работата си по Хармоничната теория. Жалко, че така и не я спечели.

Правило номер едно докато шофирам за мен, е да си изключи телефона. Пристигнах вкъщи тъкмо, когато слънцето изгрываше и си проверих съобщенията. Всезнаещият доктор Макалистър се беше обадил да каже, че сърцето на Буба беше спряло. Събудих Карлос, мъжа ми, за да му предам новината и решихме, че е най-добре той да си остане вкъщи, за да може Глори да си поспи и да не се събуди съвсем сама. Докато стигна обратно в болницата, сърцето на майка ми някак се беше рестартирало. Този път прекарах едва осем часа да я наблюдавам как спи и да слушам как дишането ѝ става по-стабилно и чисто. Когато се прибрах, се опитах да си наваксам с пропуснатия сън, но в два сутринта някой, доста по-буден от мен, се обади да каже, че, ами, Буба пак е умряла. Карлос закара изтощената мен и полузаспалото ни чедо до предполагаемото смъртно ложе на майка ми, където аз не бях особено учудена да я открия отново жива, макар и в никакъв случай в съзнание. Започнах да се замислям за трета ипотека...

След това тя, изглежда, се стабилизира. Следващата седмица аз се измъквах от работа всеки ден, за да я посещавам и всеки ден

състоянието ѝ оставаше непроменено. На осмата сутрин, понеделник, 10-ти октомври, служителка на болничната администрация, изпълнена с арктична топлина, се обади да ми каже, че медицинската осигуровка на майка ми е почти изчерпана и предложи веднага да я прехвърля в подходящ хоспис. Аз вече бях избрала доста добро място и трябваше само да се погрижа за формалностите. Целият този болничен престой щеше да стопи спестяванията на Буба, което нямаше да е проблем преди десетина години, когато нашите обични власти още не бяха взели здравето на медицинските осигуровки.

Последната порция мрачни новини дойде същия ден, привечер, няколко часа, след като се бях прибрала. Усамотена в кухнята, където щерка номер две не би се отбила в късния следобед, за да не бъде насилствено вербувана като помощник-готвач, кълцах чушки, босилек и лук за кускуса, който щеше да послужи като наша вечеря. За да ви дам една малка подробност от моя живот, Глори, създание с примитивен вкус, нарича моята версия на това ястие „гъс-кус“. Написано така, това може да ви се стори или хитроумно, или ужасно миличко, зависи от вашето ниво на толерантност, но за родителските уши то звучи предимно дразнещо.

Тъкмо тогава телефонът звънна и сърцето ми веднага се сви. Както се и очакваше, от болницата съобщаваха за поредната смърт на Буба, но гласът на сестрата беше толкова треперлив и хрипкав, сякаш смъртта на майка ми ѝ беше нанесла дълбок личен удар. Тя настоя да отида в медицинския център веднага. Аз прибрах съставките за кускуса в хладилника, обадох се на Карлос, който още беше на работа, звъннах и на Блейз в общежитието ѝ, грабнах малката си дамска чанта, нахлузих удобни спортни обувки и подкарах колата към мястото, за което бях почнала да мисля като ужасен втори дом, придружена от нацупена Глори и процъфтяващо главоболие.

Трафикът в Лос Анджелис беше типичен за това време на деня, но поне веднъж системата за смарт-шофиране на магистрала I-10 работеше толкова добре, че успяхме да минем петнадесетминутното разстояние само за половин час. Не влагам никакъв сарказъм тук — това беше истински рекорд. Аз самата бях участвала в разработването на системата, така че постижението би предизвикало някаква дребна гордост у мен, ако сърцето ми не тежеше няколко тона. След като напуснахме магистралата и приближихме целта си, всяка гордост от

пътнотранспортната мрежа изчезна. Повечето светофари не работеха, а други примигваха от време на време с всичките три светлини. Цветна приказка.

Благодарение на мнението на Карлос за моите умения като шофьор, колата ми е снабдена с доста повече от законно изисквания минимум обезопасяващи мерки. Например имах щастието да забележа, че моят сигнален скоростомер, който светва в горната част на предното стъкло и става все по-видим, колкото повече шофьорът надвишава ограничението на скоростта, така и не избледня, въпреки че намалих. Отбелязах наум, че Гудуин-Субару явно скоро ще усвоят нова част от семейните ни финанси. Жалко, че сервизът не предлага отстъпка за иронични обстоятелства. Съпругът ми и аз вероятно знаем много повече за компютъризираните авточасти от нашия доверен автомеханик, но се изисква специално разрешително за законното търгуване със софтуера за диагностициране и поправка на автомобили и федералните власти са откровено брутални с всеки, който го придобие... неофициално. Аз всъщност приветствам тези мерки — това е софтуер, способен да препрограмира изцяло даден автомобил и за никого няма да е от полза да попадне в ръцете на хакери или терористи.

Предният паркинг беше плътно запълнен с коли, отчасти поради множество паркирани полицейски автомобили. Намерихме място в страничния паркинг, близо до входа на спешното отделение, и влязохме в болницата от там. Боже, как само бях намразила болничната миризма. Виждаха се съвсем малко пациенти и никой от тях нямаше брѳва, имплантирана в главата си или видими огнестрелни рани, да речем. Въпреки това необичайно много служители на болницата, охранители и полицаи се въртяха наоколо. Притеснена за безопасността на Глори, аз спрях един полицай и го попитах какво става, но той само раздражено ми махна да си продължавам по пътя. Минахме през една врата в коридора, която, ако човек вярва на указателни стрелки, трябваше да ни отведе до централното фойе.

И този коридор беше запълнен със смесена група полицаи и болнични служители, някои от тях сестри. Глори и аз се загледахме за момент в действията им.

— Да не си пренареждат складовете? — попита тя.

— Може би гонят мишки.

През две отворени врати се виждаше обширно пространство, в което един върху друг бяха натрупани медицински уреди и мебели. Болнични служители бързо струпваха цялото съдържание на всяка стая в единия ѝ край, но аз бях твърде разтревожена за майка си, за да проявя истинско любопитство.

Една сестра, която разпознах, ме забеляза, за момент се засуети накъде да поеме и накрая пристъпи към нас. Трябваше да измине само няколко метра, но докато ни стигне, беше почнала да се задъхва.

— Госпожо Лопез, очакват ви при главния вход.

— Кой ме очаква? — попитах я аз.

— Я най-добре елате с мен и всичко ще се изясни.

Светлините примигаха за момент, при което забелязах нещо объркващо — навсякъде имаше запалени църковни свещи, вероятно взети назаем от болничния параклис.

— Да не е спирал токът? — попитах аз.

— Знам само, че имаме проблеми с осветлението от часове — оплака се тя. — Ту светва, ту угасва.

Последвахме я, но не до входа, както беше споменала, а през няколко криволичещи коридора, след което се качихме с асансьор до петия етаж. Веднъж щом излязохме в главния коридор на този етаж стана ясно, че тук не се приемат пациенти, а се помещават предимно административни офиси. Тук беше по-топло, отколкото долу и по тавана имаше старомодни флуоресцентни лампи — само една на всеки четири светеше. Минахме през двойна летяща врата и продължихме по друг коридор. Този беше напълно осветен и декориран със собствени, в момента ненужни, запалени свещи. От някакъв долен етаж до нас достигнаха приглушени звуци от ддрелки и чукове. Накрая нашата водачка ни преведе през една последна врата в малък офис с празно бюро и три стола — най-хубавият от столовете, беше зад бюрото.

— Настанете се удобно, някой ще дойде да ви види съвсем скоро.

Тя се извърна и се измъкна от стаята, като почти затръшна вратата, преди да успее да питам каквото и да било.

С Глори се спогледахме и седнахме в двата стола една до друга.

— Ама тя да не си помисли, че сме дошли за профилактични прегледи? — попита дъщеря ми.

Аз поклатих глава.

— Нямам идея, но нека да изчакаме да видим какво ще стане.

Сърцето ми, вече натоварено с тревогата за майка ми, сега получи допълнителен стимул, благодарение на тази крайно странна ситуация.

Доста след обичайната продължителност на „съвсем скоро“ чух глухите стъпки на множество крака, пристъпващи по линолеума. Някой почука на вратата и след това я разтвори със замах. Влезе един необичаен квартет: побеляваща русокоса жена, облечена като администратор с неоправдано висока заплата, униформен полицай и двама високи мъже, които въпреки температурата в стаята носеха черни якета с широки джобове върху тъмни костюми със скучни вратовръзки. Само в погледа на полицаея се четеше някакво съчувствие към предполагаемите скърбящи.

По-високият от мъжете с якетата заговори пръв.

— Алисън Лопез, дъщеря на Клара Уейнгарт?

— Почти. Фамилията ми е двойна — Кембъл-Лопез — майка ми така и не беше приела фамилното име на баща ми. — А това е дъщеря ми, Глория. Тук сме, за да разберем, дали майка наистина е починала този път или отново е фалшива тревога?

Опитах да звуча спокойна и разумна, но гласът ми отказа да сътрудничи.

Мъжът ми отвърна с безразлично кимване, след което заобиколи стола ми и седна в стола зад бюрото. Той поседя и се взира в мен известно време, преди да прикани с жест придружителите си да се присъединят към него. Аз оцених възможността да се насладя на техните враждебни физиономии вкупом. Жената, която приличаше на болничен администратор, застана до седналия мъж и му отправи поглед, почти толкова студен, колкото този, който беше забила в мен. Това поне ми беше пределно ясно.

— Явно с кавалерството наистина е свършено — казах ѝ и тя ми отвърна с горчива малка усмивка.

Седящият напълно ни игнорира.

— Аз съм специален агент Байрън Форбс — тук той ми показва служебна карта на Националната служба за сигурност с толкова холографски орнаменти по нея, че приличаше на коледна украса. — От този месец, госпожо Кембъл-Лопез, НСС^[1] иззе всички функции и правомощия на ФБР и на Агенцията за национална сигурност.

— Знам — бях го взела за полицейски инспектор и това неочаквано развитие на нещата ме обърка още повече.

— За да приключим с представянето — каза той, сякаш вече беше представил единствения важен човек в групата, — това е доктор Ивана Свенсън, генерален администратор на болница Мърси — той наклони глава към жената, без да откъсва поглед от мен. — До нея е моят колега, специален агент Роналд Хайтауър и накрая лейтенант Ридли Браун от лосанджелиската полиция, координатор на издирването — Браун ми кимна почти незабележимо.

— Какво търсите?

Въпросът ми накара Форбс да сбръчка устни под твърде малкия си нос.

— Не сме тук да отговаряме на вашите въпроси, но настойчиво ви съветвам да отговаряте на моите. Къде се намирахте точно преди два часа?

Аз погледнах ръчния си терминал и открих, че часовникът е замръзнал. Това беше странно, защото бях заредила уреда едва снощи, а този конкретен терминал, макар да изисква продължително зареждане, обикновено издържа дни наред. Натиснах бутона за рестартиране и времето отново пое своя ход.

— Бях си вкъщи, след като току-що се бях прибрала от същата тази болница — правех зелен чай, благодарна, че съм се откъснала от това проклето място.

— Вие и съпругът ви сте инженери програмисти, така ли е?

Тази рязка смяната на темата ме изненада.

— С това си изкарваме прехраната, но всъщност моята област е...

— Според нашия архив, вие веднъж сте пробила защитата на Националната система за аварийни комуникации, за да потърсите помощ за локализирането на изгубен домашен любимец?

Усещах как погледът на Глори прогаря лицето ми отстрани. А може би просто се бях изчервила.

— Това се случи, когато бях на девет и ме бяха уверили, че този... хм, инцидент, е изтрит от досието ми.

— При такива изумителни умения в толкова ранна възраст, не е ли логично да се предположи, че днес вие сте водещ експерт в областта на компютърните науки?

Професорският му тон ми напомни как звучеше майка ми, когато превключеше в лекторски режим. Само дето в неговата реч не се долавяше слаб британски акцент, не ръсеше ужасни каламбури и дори не се доближаваше до нейната приветливост.

— Признавам, че съм умел програмист, но чак пък *водец* експерт. И какво общо има това със смъртта на майка ми?

Форбс пренебрегна и моя въпрос, и едно бързо примигване на светлините.

— Съмнявам се, че има много програмисти, които дори се доближават до вашето ниво. И вероятно още по-малко сред тях се намират в такова финансово затруднение.

Сега беше мой ред да се намръщя.

— Съпругът ми и аз имаме добри доходи.

— Миналата година, през юли, 2038-ма, сте направили втора ипотека на къщата си — той съобщи този факт, без да се наложи да се консултира с терминала си или даже с някоя паметна бележка. Какво ли друго беше наизустил за мен и семейството ми?

— Вярно е. Имахме спешен семеен случай и няхмахме желание да похарчим всичките си спестявания.

— Наложило се е да оперират съпруга ви за отстраняване на доброкачествен, но бързо растящ мозъчен тумор.

— Е, и? Защо ми казвате всичко това?

— Състоянието му е наложило две особено деликатни, продължителни и скъпи процедури. Осигуровката ви е покрила три четвърти от медицинските разходи, но и така се е наложило да осигурите почти триста хиляди долара за разликата. След което на съпруга ви се е наложило да прекъсне работа за четири месеца, през които сте плащали за частна рехабилитация. В същото време декларираният ви доход — независимо от неочаквания преразход — е попречил на голямата ви дъщеря, Блейз, да получи студентска стипендия, поради което ви се е наложило да покриете пълната ѝ семестриална такса, както и разходите за учебни материали и настаняване.

Едва се удържах да не изсъскам на този грубиян като бясна котка.

— Тя си помага, като работи в колежа. И пак питам — защо ми казвате всичко *това*?!

— Питайте за майка си и вероятно е време да обсъдим нейното положение, защото то е пряко свързано с вашето. Нейната осигуровка, както и личните ѝ спестявания са почти изчерпани. Напоследък тя е разчитала на приходите от една обърната ипотека, минималната социална помощ и някои дребни годишни ренти. Вие се канехте да я прехвърлите в хоспис, където за нея да продължат да се грижат, както тук в болницата. Но след последните бюджетни съкращения нито щатските, нито федералните власти субсидират хосписните грижи за умиращи възрастни пациенти. Как бихте платили престоя на майка си, ако той надвиши няколко седмици?

Аз захапах устна за момент.

— Ще измислим нещо. Винаги се справяме.

— А дали вече не сте го измислили? Преди около два часа токът в тази болница е спрял за няколко секунди. Веднага след това една сестра проверила състоянието на Клара Уейнгарт и установила, че пациентката е починала, а мониторите на жизнените ѝ показатели са изключени. Тя натиснала бутона за спешен случай, но цялата болнична система била деактивирана. Тя отишла да докладва случая на старшата сестра. Докато тя открие прекия си ръководител, токът в болницата угаснал за десет минути — той ми отправи продължителен смразяващ поглед. — И което е още по-интригуващо, резервният генератор не се включил. В този отрязък от време нито светлините, нито охранителните камери са работили. Когато токът дошъл, сестрите установили, че някой е отстранил тялото на майка ви.

— Какво? Искате да кажете, че майка ми е... изчезнала?

— Извършваме пълно претърсване на болницата за целите на разследването, но е напълно ясно какво се е случило — той се наведе напред, сякаш се канеше да ми се нахвърли направо през бюрото, което ни разделяше. — Повярвайте ми, едно пълно самопризнание от вас е единственият начин да осигурите възможно най-положителния изход за себе си и семейството си.

За момент не можех да обеля и дума, докато объркване, гняв и болезнена празнота в стомаха ми се бореха за надмощие. Накрая гневът надделя и погледът, който забих във Форбс, беше всичко друго, но не и хладен.

— В какво точно ме обвинявате?!

Двамата агенти се спогледаха, Форбс кимна и специален агент Хайтауър заговори за първи път. За толкова едър мъж имаше доста тънък глас.

— Преди да напуснете болницата по-рано днес, вие явно сте хакнали болничната система някак си... дистанционно. Така сте изключили мониторите на майка си, без да задействате никакви аларми. После сте я убили — може би сте я задушили с възглавница, няма как да знаем, докато не се намери тялото. Но точно тогава сте направили грешка. Не сте очаквали, че сестрата ще мине да провери състоянието на майка ви толкова бързо. Смятаме, че сте я чули да приближава и сте се скрили набързо, вероятно зад свободното легло до прозореца. Когато сестрата е излязла, вие, пак дистанционно, сте изключили тока и сте попречили на генератора да се включи. След това просто сте грабнали някоя количка от коридора и сте измъкнали тялото на майка си от тук. Вероятно сте имали помощ, но ми изглеждате достатъчно силна да се справите и сама.

Започвах да добивам представа как се чувства заек, попаднал в капан. Хайтауър понечи да каже още нещо, но едва бе отворил уста, Форбс го прекъсна само с поглед, а после отново извърна очи към мен, като само се взираше, без да обели и дума. След минута осъзнах, че това безмълвно взиране е някакъв вид техника за водене на разпит, но бях толкова шокирана, че ми отне няколко минути да се сетя, с огромно облекчение, че имам съвсем лесно за проверяване алиби.

Прочистих гърло, без да съм сигурна дали гласните ми струни няма да ме предадат.

— Вижте, трябва само да проверите записаната информация за движението на автомобила ми. Нали всяко пътуване се записва с GPS координати и точно време — тук отпразних кисела гримаса към Хайтауър. — Дори можете да проверите информацията *дистанционно*.

Форбс запази контрол над ситуацията.

— Тъкмо тук нещата стават наистина интересни — стори ми се, че долових необичаен блясък в очите му. — Вие и съпругът ви притежавате автомобил Субару Спарк с калифорнийски номер, изписващ думите „900d c0d3^[2]“ — той произнесе всяка цифра и буква, вместо да изговори фразата. — Карали ли сте друга кола днес, освен нея?

— Не. Съпругът ми обикновено взема...

— Нашата агенция вече провери шофьорския дневник на вашия Спарк или по-точно, опитахме да го проверим. Цялата нужна информация беше изтрита, както и актуалното ѝ местоположение.

— Аз не съм трила нищо! — дотук с облекчението ми.

— Това ми се струва малко вероятно. Това, което е наистина забележително в този случай, е, че всички коли, които са се доближили на миля от тази болница в последните няколко часа, са изгубили шофьорските си записи и GPS местоположението си. Не се правете на изненадана. Не сте ли вие главният проектант на лосанджелиската безопасна пътнотранспортна система? И не е ли вярно, че вие, програмистите, винаги си оставяте задна вратичка в проектираните от вас системи, за лично ползване?

— Никак даже не е вярно! Пък и по тази система работихме дванадесет души, като взаимно си проверявахме и контролирахме работата.

Той издаде звук, който беше твърде остър, за да мине за смях.

— И така да е. Заради вашата способност да постигнете нещо, което всички в агенцията ме убеждават, че е невъзможно, ви даваме един последен шанс и аз искрено ви съветвам да се възползвате, докато още имате време. Заради вашите действия, три пациента на болницата са починали — двама, когато животоподдържащите им системи са отказали и един по време на операция, когато лекарите са останали на тъмно.

Той направи пауза, вероятно за да провери, дали на лицето ми ще се изпише вина.

— Нищо не гарантирам — продължи Форбс, — и със сигурност ви чака доста продължителен престой в затвора. Но, надявам се, не е нужно да ви припомням, че в Калифорния беше възстановено смъртното наказание за изключителни случаи. Като вземем предвид вашето пълно пренебрежение към чуждия живот и реалното убийство на...

Светлината угасна. Няколко ужасни неща се случиха много, много бързо.

Чух, че вратата зад гърба ми се отвори рязко и усетих полъха. Не успях да видя почти нищо на бледата светлина от свещи в коридора,

но различих нещо като три човекоподобни фигури с насекомовидни глави, които нахлуха в стаята и едновременно започнаха да стрелят. Протегнах се да дръпна Глори от пътя им и открих, че и тя се протяга към мен. Звучите бяха ужасни: викове, крясъци и грозно хриптене, което беше по-лошо от крясъците. Всичко се чуваше толкова ясно, защото оръжията на нападателите произвеждаха съскащи тихи пуквания вместо оглушителни гърмежи. Стаята веднага се изпълни със смесица от противни миризми — барутен дим, смесен с острата миризма на прясна кръв и изпражнения.

Неясните фигури на четиримата, които провеждаха разпита, се отпуснаха напред или паднаха на пода. Дори доктор Свенсън не беше пощадена и аз усетих по лицето и ръцете си топли, влажни пръски, които веднага почнаха да изстиват. В следващия момент някой сграбчи ръцете ми, повлече ме заднишком и ме измъкна от стаята, преди да успея да реагирам.

В коридора очите ми се приспособиха към полумрака достатъчно, за да видя, че едрият мъж, който ме беше сграбчил, нямаше наистина глава на насекомо, а носеше някакво оптично устройство. Следваше ни друг мъж, който влачеше дъщеря ми.

— Нито дума — каза заплашително моят похитител. Не виждах пистолета му, но знаех, че е у него, затова не възразих. — Вървете побързо.

Тръгнахме по коридора и моят нов най-ужасен приятел изгаси всички запалени свещи, които подминахме. Все още имаше слаба видимост, благодарение на фаровете на преминаващи отвън коли и общите светлини на града. Едно изтрещяване зад нас ме накара да подскоча. Завъртях се и в същия момент видях някаква фигура да се хвърля през коридора, а рязкото извъртане за момент ме освободи от хватката на мъжа. Похитителят сграбчи другата ми ръка и набързо стреля четири пъти по падащата фигура. Мъжът, който държеше Глори, също се включи в стрелбата. Едва тогава те забелязаха, че мъжът носеше същите изпъкнали очила като техните. Разнесоха се още два ужасни гърмежа и двамата нападатели изхриптяха, паднаха и застинаха.

Особено ярките светлини на преминаващ автомобил разкриха, че на пода, близо до офиса, в който никога повече не исках да се върна,

лежеше друг мъж, насочил огромен пистолет към нас. Докато го гледах, той смъкна пистолета и се изправи на крака.

— Вие двете добре ли сте? — попита той тихо и аз разпознах тънкия глас на Хайтауър.

Чак тогава разбрах какво е станало. Някак агентът беше оцелял след нападението и беше неутрализирал третия нападател. После беше вдигнал тялото на мъжа и го беше хвърлил през коридора. И докато неговите приятелчета бяха заети да го направят още по-мъртъв, Хайтауър се беше измъкнал от офиса и беше залегнал, за да спаси мен и дъщеря ми. С което беше рискувал и нашия живот, защото не ми се вярваше да вижда достатъчно ясно по кого стреля.

— Глори, — повиках я аз, вероятно по-силно, отколкото беше нужно, — ранена ли си?!

— Само се изплаших, мамо. Нищо ми няма.

— Всичко с нас е наред — излъгах аз, като знаех, че след като шокът отmine, травмата ще си проличи с пълна сила. Дотогава той вече беше стигнал до нас. — Мислех, че са ви убили.

— Защитна жилетка — той дишаше на пресекулки. — Задължителни са при всяка официална операция, но се опасявам, че не са идеални. Май имам някое и друго натъртено ребро.

— А агент Форбс...

— Застрелян в главата — гласът му прозвуча сухо, сякаш потискаше някаква силна емоция. Той прибра пистолета си в кобур под мишницата, а после се наведе да провери състоянието на жертвите си, като използваше доста груба техника. Като мина от човек на човек, той стисна носовете им с една ръка и покри устата им с другата. Явно доволен от резултата, той махна оптичното устройство на един от нападателите и го огледа. Нямах идея как различава някакви подробности. После пребърка джобовете им и разкопча гащеризона на единия нападател или каквото там представляваше облеклото му. Едва различавах дрехите отдолу, но ми се стори, че е нещо като пропита с кръв болнична униформа. Хайтауър дръпна дрехата нагоре достатъчно, за да разкрие трети, по-тъмен слой.

— Кевлар — изсумтя той. — Ужасно тежък и напълно безполезен срещу оръжие като моето. — Той отново се изправи. — Имаме проблем.

— Сериозно? — сопна му се Глори, но саркастичният ѝ тон беше нарушен от треперливия ѝ глас. Той не ѝ обърна внимание.

— Погледнете надолу по коридора, госпожо. Виждате ли колко е светло навън? — на мен изобщо не ми изглеждаше светло. — Явно в другите части на болницата има ток, т.е. това не е поредната обща авария.

Умът ми беше толкова скован, че не схванах какво ми казва.

— Аз не разбирам.

— Нали уж се предполага да сте умница. Вижте, някой е спрял тока на този етаж, явно, за да осигури предимство на похитителите, когато ни нападнаха. Но няма как тези тримата да са спрели тока и да са ни нападнали почти в същия момент. Сега разбирате ли?

— Съучастниците им са някъде в сградата.

— Със сигурност. Досега трябва да са се усетили, че нещо не е наред и сигурно идват насам за втора атака. Няма как спасителен отряд да ни стигне толкова бързо, така че трябва да се махнем от този етаж възможно най-бързо.

— Но те какво *искат* от нас? — нямах намерение да звуча толкова отчаяна.

— Госпожо, наистина ли сте толкова наивна? — Той се втурна по коридора почти в спринт, но намали или за да ни изчака, или защото го боляха ребрата. Изчака докато всички се съберем пред вратата на асансьора и тогава натисна бутона за извикването му. Той не светна и той се наведе напред, за да долепи ухо до вратата.

— Моля ви — казах му аз, — приемоте, че съм точно толкова наивна и ми обяснете.

— Ами добре, защо не — съгласи се той, като леко са задъхваше. — Това, което сте използвала, за да спрете тока и да изтриете записите на автомобилите, се явява нов тип оръжие. Едно ужасно оръжие в грешните ръце. Някоя чужда сила или терористична групировка ви е следила достатъчно отблизо, та веднага да разбере какво се случва. Тези хора, които ни нападнаха, изглежда са умни и добре организирани, ако и да не разполагат с най-доброто оборудване. — С ухо все още, допряно до вратата на асансьора той натисна копчето още няколко пъти. — Естествено, нищо не става. Сигурно са блокирали или завардили всички други врати на етажа, но все пак ще проверим, преди да правим нещо... екстремно.

Аз сграбчих ръката му.

— Вижте, аз *не* съм убивала майка си и нямам *нищо* общо със спирането на тока. Това е някаква ужасна грешка.

Той се поколеба за момент.

— Звучите откровена, но как искате да приема толкова много съвпадения. Фактът, че просто се е случило да сте... Всъщност, няма значение. Най-важното сега, е да ви измъкнем от тук. Насам. И гледайте да не вдигате шум.

Той ни поведе към вратата на стълбището, но протегна ръка да ни спре, преди да сме го достигнали. Почти залепил устни до ухото ми прошепна:

— Чакайте тук, докато проверя. Вратата има прозорец и не искаме да ни видят, ако има някой отвън.

Той протегна дългата си ръка и опита да дръпне дръжката на вратата съвсем, съвсем внимателно. После се опита да я бутне навън и пак прошепна:

— Както и предполагам, блокирана е. Това е по-добре за нас, отколкото да е само охранявана, защото ще ни даде повече време. Снизете се под стъклото, като минавате покрай вратата. Кажете и на хлапето.

Повторих думите му в ухото на Глори и ние не толкова се снижихме, колкото пролазахме покрай вратата на стълбището. Като я подминахме, се изправихме и Хайтауър ни поведе към огромния прозорец, с който свършваше коридорът. Прозорецът имаше две рамкирани стъкла, всяко широко почти метър и разделени от стабилна на вид вертикална преграда. Отвън се процеждаше достатъчно светлина, за да видя засъхналите капки кръв по Глори и по собствените си ръце и дрехи. Видях също лицето на Хайтауър и собствената му колекция кървави пръски. По тъмното му яке не личаха никакви петна, но сигурно ги имаше в изобилие. Той запази каменното си изражение, но на мен ми заприлича на разтревожен камък.

— Как ви се отразяват височини на вас двете? — попита той, след като огледа прозореца и рамката му.

Дъщеря ми и аз се спогледахме.

— Какво сте намислил?

— Може би сте забелязали, че болницата има фасада от стъпаловидна каменна облицовка. Тя ще осигури достатъчни опори за

ръцете и краката.

Аз заклатих глава достатъчно енергично да си причиня сътресение, преди да намеря думите да му отговоря.

— Не знам за Глори, но аз не съм достатъчно силна да се държа за тези малки ръбове. Пък и не сме ли на повече от дванадесет метра над земята?

— Не обичам височини — включи се и Глори.

— Не съм казвал, че ще разчитате само на ръцете си. Ще се държите за въже и така ще пристъпвате по орнаментите. Има по един перваз под всеки прозорец.

— И откъде ще намерим въже? — огледах се аз. — Това е администрация, няма нито чаршафи, нито кърпи от болничните стаи.

— Оставете това на мен и се пригответе да действате. Не мърдайте от тук.

Той се втурна обратно в посоката, от която бяхме дошли, безшумен като лунна светлина.

Глори проговори тихо и гърлено, така че едва я чух.

— Не можем да вярваме на този мъж. Той мисли, че си убила Буба!

— Знам, но в момента той е по-малкото зло. А ти как си?

— Страх ме е, мамо. Много ме е страх.

Придърпах я, за да я прегърна и усетих, че трепери. Собственият ми страх се изпари, а с него и няколко слоя ежедневни дразги, което ме остави единствено с усещането колко е ценна Глори за мен. Може би благодарение на майчиния инстинкт или както там се нарича, усетих, че се стягам и мозъкът ми пак почва да функционира.

По коридора се дочу слабо шумолене и потракване. Скоро Хайтауър се появи със стол в едната ръка и някакъв неясен вързоп в другата. Той пусна вързоба на земята и стана ясно, че това са три тъмни гащеризона.

— Прибрах и портмонето ви — каза ми той. Аз вече се бях простила с него. — Но засега ще остане в джоба ми. Ще имате нужда и от двете си ръце.

Той пак изчезна и тъкмо, когато Глори попита: „Къде отида пък сега?“, се чу глух удар и някакво съскане. След малко той се върна, като влачеше огромен тънък двоен панел от онзи вид, обикновено използван за конструиране на офисни отделения. Изглеждаше тежък.

Той го изправи, разтвори го достатъчно, за да стои сам и го извърна така, че да блокира гледката към коридора като параван.

— Това ще ни осигури малко усамотение — каза той като се задъхваше и търкаше ребрата си, — ако някой от нападателите дойде да ни прави компания. След това седна на стола и започна да връзва гащеризоните един за друг с поредица възли. — Ще разберат, че поне един от нас е въоръжен и няма да знаят къде сме. Това ще ги забави.

— Този последният възел ми се струва слаб — отбелязах аз.

— Не, съвсем е здрав — той дръпна двата края и възелът издържа. — Виждате ли?

— Добре, но как смятате да минем през прозореца? Да не би да има аварийна опция „Счупи стъклото, в случай че някой стреля по теб“?

Той ме изгледа.

— Възвърнали сте си сарказма. Това е добре. Означава, че сте се успокоили. Значи така, нямаме инструменти, за да извадим рамката, така че единственият ни изход е да счупим стъклото. Ще се вдигне шум и някой от нападателите може да забележи падащото стъкло, но пък може и да извадим късмет.

— Един момент, може да има и други варианти.

— Какви например?

— Вижте, това вероятно ще ви накара да се съмнявате още повече в мен, но този терминал на китката ми е доста... необичаен. Аз сама съм го конструирала. Дайте ми момент и ще успея да отворя схемата, т.е. чертежите на тази сграда. Може би има по-лесен път надолу. Вентилационна шахта или нещо такова.

Той изсумтя.

— Вентилационните шахти вършат работа само във филмите, госпожо. А екранът на терминала е прекалено дребен, за да прегледате всички чертежи на толкова огромна сграда.

— Не бъдете толкова сигурен.

— Ще трябва да използвате изключително увеличение и ще отнеме часова да прегледате всичко. Така че, освен ако не си носите по-голям екран в чантата...

— Не е в чантата ми — аз си поиграх с уреда на китката си, скритият му панел изскочи, разгърна се до светодиоден екран с размер десет на петнадесет сантиметра и светна. Хайтауър подсвирна тихо. С

едно докосване аз активизирах приложението за незабележимо проникване в чужди системи. — Какво ще кажете, достатъчно ли е голям? Докато аз и местната система се опознаем отблизо, вие защо не се обадите за подкрепления или както там се казва?

— Вече се обадох.

Беше ми трудно да задържа очи върху екрана.

— Кога? Не може да сте се обадили, докато се преструвахте на мъртъв в онзи офис — не би имал време, пък и, освен ако не е разполагал с някакъв магически заглушител на гласове, звукът от обаждането му сериозно би нарушил идеята, че е мъртъв. Може би в неговия терминал имаше бутон за автоматично призоваване на подкрепления.

— Говорих с щаба, докато вземах тези своеобразни въжета.

— Сериозно? Но вие не бяхте толкова далеч, а аз не чух... — хрумна ми нещо интересно и аз го обмислих от няколко страни, преди пак да проговоря. — Знаете ли, онлайн се говори за някакви нови военни био импланти. Да не би да имате такъв за беззвучни комуникации? — имплантите също биха обяснили как вижда толкова добре на тъмно.

Той остана безмълвен за момент.

— Много бих искал да знам кой точно говори онлайн за тези импланти.

Този отговор ми беше достатъчен, но нямах никакво намерение да му давам имена, дори да не бях толкова заета да проверявам възможни точки на достъп в местната система.

— Въжетата са готови — каза той. — Найлонови са, струва ми се, и сигурно са хлъзгави, но възлите ще ви осигурят поддръжка по пътя надолу.

— Само секунда.

О, колко обичам унаследени елементи. Тук беше особено лесно да намеря уязвим порт, защото настоящата операционна система на болницата беше инсталирана върху по-ранна платформа с отворен код, която беше направо древна. Част от паянтовата стара система още беше активна и достъпна.

— Я чакайте — извика Глори твърде силно. — Значи очаквате да скочим през прозорец висок милион мили и да се спуснем по хлъзгави, напоени с кръв дрехи до долния етаж?

Хайтауър изхриптя.

— По-тихо. Няма да скачате. Аз ще ви спусна до перваза под долния прозорец, през който ще влезем. Вие ще се освободите от въжето и ще ме чакате, докато аз се спусна и осигуря вход. Проста работа. Добре че и двете сте със спортни обувки.

— Открих чертежите — обадох се аз.

— Някой въздуховод, достатъчно голям да пролазим през него?
— попита той насмешливо.

— Почакайте, момент. М-м-м не, не виждам такива.

Глори обаче не беше приключила.

— Но защо просто не изчакаме тук вашите колеги да дойдат и да ни спасят?

— Трябва да се организират, за да стигнат до тук. Дори с хеликоптер ще им отнеме поне десет минути, а ние имаме не повече от пет. *Нападателите* може да се усетят с колко време разполагат, преди да се появят моите хора.

— Но щом майка ми е толкова важна, защо не взехте повече от двама агенти?

Това беше добър въпрос. Защо не ми беше хрумнал на мен? Явно на Хайтауър не му хареса разпитът, защото измърмори нещо под нос, което никак не звучеше весело.

— Вижте, нямаме време за приказки. Ако не искате да умрете или пак да ви заловят, трябва да изчезнем от тук *веднага*.

Предположих, че е взел стола, за да счупи стъклото с него. Вместо това той се качи на него, за да стигне най-високата част на дясното стъкло и да почне да го почуква с някакъв странен чук. Докато го гледах как удря стъклото, не много силно в началото, установих, че ползва дръжката на пистолета на един от нападателите. Надявах се, че се е сетил да му сложи предпазителя.

Постепенно той увеличи силата на ударите, докато накрая ъгълът на стъклото се напука, но не се сцепи напълно.

— Да! — възкликна той ентузиазно. — Бог да благослови калифорнийските земетресения и строителите, които си спестяват разходи. Това е възможно най-евтиното предпазно стъкло и много ще ни улесни.

— Как така? — попита Глори.

Той не ѝ отговори, а продължи да удря стъклото по периферията му, докато то се окажа обрамчено от пукнатини.

— Отстъпете назад — нареди той. — Не е нужно да си покривате очите.

Той прицели същото оръжие към центъра на прозореца и направи четири тихи изстрела. За моя изненада се получи само малък неправилен отвор с една допълнителна резка встрани, където един от куршумите трябва да се беше отклонил. Хайтауър обаче изглежда беше доволен.

— Минете още по-назад и наляво, дами. Още малко. Добре, толкова стига.

След като отново постави предпазителя, той извъртя пистолета настрани и вмъкна цевта му в отвора. Забелязах, че предницата на оръжието нямаше да мине, ако не беше онази допълнителна резка. Значи куршумът изобщо не се беше отклонил случайно. Той извъртя пистолета направо, наклони го назад, докато цевта му се опря в стъклото отвън, погледна ни окуражително и после просто дръпна. Цялото стъкло се начупи на безброй малки парчета, които предимно изпадаха навътре.

Хайтауър изтърси стотици от тези кристалчета, както куче изтърсква вода. След това пак обърна пистолета и почна да удря долния десен ъгъл на левия прозорец, като този път продължи докато целият нацепен ъгъл се отчупи и падна. Това създаде доста добър отвор, без да разрушава остатъка от специалното, макар и евтино стъкло. Гледах го как внимателно връзва импровизираното въже около освободената част от вертикалната преграда. След това сграбчи въжето с две ръце и подви крака, за да увисне на него и да провери дали ще издържи теглото му. Всички възли издържаха, така че аз не поднових ролята си на навигатор по възлите.

С ново доволно изсумтяване той провеси свободния край на въжето през прозореца и подаде глава навън, вероятно, за да прецени каква дължина ще е нужна, а не толкова да се наслади на свежия въздух на Лос Анджелис. С поредното изсумтяване той прибра въжето обратно.

— Първо вие — каза той и ме посочи, в което имаше смисъл. Ако аз чаках долу, това щеше да даде повече увереност на дъщеря ми да ме последва. Той избърска стъклата от стола и ми посочи да се кача

на него, което аз и направих, като се опитвах да не показвам на Глори колко ме „радва“ тази перспектива.

— Хванете този възел тук — каза той и сам грабна друг възел. — След това, като се прехвърлите навън, стъпете върху последния възел. Аз ще ви спусна, няма нужда да се тревожите за това. Като стигнете перваза, прехвърлете краката си един след друг върху него, като още здраво държите въжето. После пуснете едната ръка и и дръжте въжето с другата, докато намерите стабилна опора на стената. След това прехвърлете и втората си ръка. След това искам да се придвижите колкото е възможно надясно, за да освободите място за дъщеря си. Когато и тя слезе, двете се придвижвате надясно и ме чакате. Схванахте ли? Добре. Побързайте, мисля, че чух някой да маха преградата, която блокираше вратата на стълбите.

— Тогава има ли смисъл да го правим — попитах аз.

— Няма да се приближат бързо, освен ако не са твърде глупави, за да пренебрегнат възможна засада. Така че, тръгвайте, но пазете тишина, може да имат УШИ.

— Че защо да нямат? — не разбрах аз.

— УШИ, по дяволите. Усилени Шумоулавящи Инструменти. Хайде.

Ако трябваше да изброя най-любимите си изживявания за всички времена, това нямаше да влезе в първите милион места. Не беше лесно да се държа за възлите. Бяха твърде малки и хлъзгави и аз успях да си порежа пръста на някакъв цип, като несъмнено добавих още кръв по тях. Слабият вятър никак не ми се струваше слаб, докато се опитвах да ме издуха от въжето. Цялото това пространство под мен също не ми помагаше. За един ужасен момент не можех да открия последния възел с краката си. За щастие можах да се подпра с един крак на тесния перваз под прозореца, докато с другия крак търсех възела.

Някак се задържах и Хайтауър спусна въжето бавно, като моите шестдесет килограма явно не му създаваха проблеми, независимо от ранените ребра. Освен това съвсем точно беше преценил разстоянието. Трябваше само да пристъпя и да достигна перваза. Да пусна проклетото въже беше второто най-трудно нещо, което съм правила в живота си, само защото раждането на дете е в своя отделна лига без конкуренция. Поне неравната фасада, която изобщо не бях оценила досега, наистина осигуряваше издатъци, за които да се хвана.

Задържах се за нея като силно мотивиран морски полип, докато въжето се качваше нагоре, а после, безкрайно внимателно, направих няколко крачки надясно. След малко Хайтауър смъкна Глори, която беше обхваната от такава паника, че аз се засрамах от собствения си страх.

— Ще се справиш — говорех ѝ аз галъовно, като пуснах едната си ръка от издатината, за да грабна ръката на дъщеря си и да я дръпна близо до стената. Наложих се да я подканя доста настойчиво, макар и безмълвно, преди да се присъедини към мен на перваза. Аз поставих едната си ръка на гърба ѝ, за да ѝ помогна да се чувства по-стабилна, ако и това да оставяше мен самата с по-слаба подкрепа. Надявах се, да не ѝ хрумне класическият въпрос: „А кой държи *теб*?“.

Тя пусна въжето толкова неохотно, сякаш губеше най-добрия си приятел, което аз разбирах напълно, и се взираше само в стената, докато двете се отдръпнахме надясно с почти нулева скорост. Интересно, дали и тя като мен се опитваше да си внуши, че посока „надолу“ изобщо не съществува.

С периферното си зрение видях въжето да се издига отново. Тревожих се за приближаващите убийци. Щеше да стане много интересно, ако застреляха нашия покровител, докато ние висяхме на перваза. Изобщо, доста се тревожих. Внезапно Хайтауър скочи почти хоризонтално от прозореца над нас и като ви казвам *скочи*, имам предвид с всичка сила. Отдалечи се от сградата, доколкото му позволяваше въжето почти перпендикулярно на стената. После се извъртя и се засили надолу. Вдигна крака тъкмо навреме, за да блъсне прозореца, който трябваше да ни послужи за вход.

Усетих как се разтреса стената, но още повече се потресох, когато видях, че прозорецът се е напукал, но не се е счупил. Като изпсува тихо, но с чувство, Хайтауър се отблъсна от стъклото и го удари втори път. Този път то се пръсна и той изчезна вътре в сградата, но само за момент. Почти веднага се подаде през бившия прозорец и подаде ръка на Глори.

Минута по-късно за мое огромно облекчение всички бяхме вътре. Разположението на този етаж беше различно. Тук нямаше коридор, а обширен офис. В офиса нямаше хора, освен нас, манияците. Хайтауър беше се хванал здраво през гърдите с две ръце, но не се оплакваше. Чух някакво неясно шумолене и слабо потропване. Независимо от хладния въздух, който нахлуваше отвън, в стаята беше

твърде топло. Светлините бяха приглушени, но изпод вратата на офиса струеше ярка светлина, а и счупеният прозорец осигуряваше достатъчно осветление, така че виждах доста добре сега, когато очите ми бяха привикнали с полумрака. Като се чудех кога ли коленете ми ще спрат да треперят, аз огледах обстановката. Нашият герой вероятно се беше блъснал в едно доста голямо бюро, когато беше връхлетял в стаята. Независимо от вдигнатия шум обаче никой не се появи да провери какво става. Опитах се да не си представям лицата на убийци надничачи от счупения прозорец над нас.

— Ранен ли сте? — попитах го тихо.

— Чувствал съм се и по-добре. Онези чертежи още ли са ви подръка?

— Мога да ги отворя веднага.

— Направете го и потърсете най-близкото стълбище, което слиза чак до подземния гараж.

— Но защо? Не трябва ли да изчакаме вашите хора? Или да се обградим с полицаи? — направих усилие да не заеквам. — *Поне* ми кажете какво става тук.

— Говорете по-тихо. Ще ви обясня после.

— Надявам се, че знаете какво по дяволите... Съжалявам, дотук се справяте отлично.

Всъщност той се беше оказал изключително компетентен, но аз не съм достатъчно великодушна да призная такова нещо на човек, който ме смята за убийца.

Докато се занимавах да отворя чертежите на терминала усетих остра болка в долната устна и чак тогава осъзнах колко силно съм я прехапала.

— Така, като излезем от стаята, трябва да тръгнем наляво, да минем по къс коридор и да излезем през вратата в края му. Наблизо няма други стълби, които да стигат до долу.

— Добре, вие двете се прикрийте зад мен, докато проверя дали е чисто. Ясно?

Глори и аз се изместихме настрани, за да останем скрити, а той се втурна напред, без да дочака отговора ни. Офисът трябва да беше сериозно звукоизолиран, защото, когато вратата се отвори, се оказа, че неясното шумолене е всъщност какофонията на включени

електроуреди, работещи с преносим компресор, а потропването беше всичко друго, но не и слабо.

— Чертежите не са актуални — обяви Хайтауър без особено вълнение в гласа. — Няма коридор, но можете да излезете.

Независимо от грохота, помислих, че има предвид, че наоколо няма никой друг. Затова, когато излязох от стаята и пристъпих в зона, която беше или наполовина съборена, или наполовина построена, сериозно се стреснах, като видях, че попадаме в полезрението на поне дузина работници и двама полицаи.

Ние тримата имахме доста притеснителен вид, но само полицаите го забелязаха. Те се втурнаха към нас, но Хайтауър им махна да стоят на страна и те се спряха. Чертежите не бяха съвсем погрешни. Открихме вратата към стълбището, където се предполагаше да бъде и тръгнахме надолу.

Подминахме още двама полицаи, които се качваха нагоре. Те ни изгледаха ужасени, но Хайтауър почти не им обърна внимание и само им кимна учтиво. Нямах представа, защо не поиска помощ от тях или поне не ги предупреди за опасността и това ме изплаши. Вместо това, той ускори крачка, докато почти тичахме надолу по стълбите. Стигнахме до широк спускащ се коридор с две врати — едната към асансьор, а другата обозначена „Паркинг ниво А“.

Хайтауър набързо ни избути в многоетажния паркинг, който имаше свои стълби и асансьори и където, за да перифразирам любимия бейзболист на дядо ми, никой никога не паркираше, защото постоянно беше пълен.

— О, по дяволите — изхриптя Хайтауър. — Забравих. Ключът беше у Форбс.

— Ключ за какво — попитах го аз.

— За колата.

— Сериозно? При цялата тая техника, с която разполагате, използвате старомодни ключове за колите си?

— Колата е служебна. Не може да се предположи кой ще я вземе, а няма как да се зложат биометричните данни на всички агенти. Ще вземем вашата кола. Къде е паркирана? Все още не е отбелязана в системата.

Интересно, помислих си аз. Някой от агенцията трябва да му подава актуална информация през вграденото му комуникационно

устройство.

— В южния паркинг, първото място на последния ред.

Той се намръщи, явно недоволен от подбора ми на място за паркиране.

— Няма да се връщаме в сградата, така че последвайте ме.

Той ни поведе към колата така, сякаш искрено мразеше правите линии, явно се стараеше да ни скрие, доколкото е възможно от нападателите. За миг изтръпнах, когато в първия момент колата не отговори на моя био отпечатък — нещо тук определено не беше наред. Но след това вратите все пак се отключиха. Аз седнах зад волана, а Хайтауър се настани до мен. Дори данните му да бяха заложени в системата на колата, нямаше да му позволя да кара, но следвах указанията му без възражения. Вместо това се заех да му задавам въпроси, като започнах с най-належащите.

— Ами съпругът ми и дъщеря ми? Другата ми дъщеря.

— И двамата са в безопасност. Вече са в централата на агенцията с хора, на които имам доверие.

— Много хубаво. А защо не изчакахме вашите хора? Или не сигнализирахте на полицаите?

— Завийте наляво тук, няма да се движим по магистралата. Полицаите *ще* бъдат предупредени внимателно, по официалните си канали. Проблемът е, че няма как да сме сигурни дали всички в униформа са наистина полицаи — тук имаме хора от много институции и те не се познават всички помежду си. Помислете. Ако вашите похитители са успели да стигнат в болницата преди мен и Форбс, значи някой в агенцията трябва да ги е предупредил, така че е най-добре сами да стигнем до централата. Ако пък не са стигнали преди нас, как са успели да минат покрай толкова много полицаи?

Аз поклатих глава, но не отделих очи от пътя. Сигналният монитор на предното стъкло примига и угасна. Поне той нямаше да критикува шофьорските ми умения.

— Нали видяхте как бяха облечени? Изглежда са влезли облечени като болнични служители, но разбирам какво имате предвид.

— Каквото и да се е случило, те се появиха изключително бързо. Продължете направо, но се престройте в лявата лента. Добре че вашият GPS е деактивиран, иначе можеше да го използват да ни проследят.

— Това, което аз не разбирам, е как *вие* се появихте толкова бързо — усетих, че колата мирише доста неприятно и то далеч не само заради застоялата миризма на паническо изпотяване. Повдигна ми се, като осъзнах, че кръвта по нас е започнала да се разлага и веднага отворих прозореца си. — Да не би НСС да са следили майка ми по някаква причина? Или имате таен офис в болницата, в случай, че някой терорист си удари палеца на крака и докуцука в спешното?

Като го видях как се върти на седалката, усетих, че съм засегнала болезнен въпрос.

— Имате ли представа колко фалшиви предупреждения получаваме всеки ден? И сме длъжни да проверяваме всяко едно от тях! Както и да е. Получихме... полуанонимна бележка, която ви споменаваше по име и твърдеше, че се каните да изключите част от транспортната мрежа, за да прикриете убийството на...

— *Пълни* глупости. Кой, по дяволите, би пратил такова нещо? И какво, по дяволите, означава полуанонимна?

Той сви рамене.

— Беше подписана в известен смисъл. Няколко испански и няколко немски думи.

— Хм, странна комбинация. Превод?

— Нещо като „пилето, което трябва да вземе решение“. Аз не говоря немски, но... хей, останете в лявата лента!

Усетих приток на енергия. За първи път тази вечер имах пред себе си своя собствена цел.

— Знам кой е изпратил бележката, макар че господ знае защо го е направил. И сега ще отидем да го видим. Но трябва да обърна, движим се в обратна посока. Освен ако не държите особено да научите какво всъщност става тук?

Ето един глупав мит: само пъпчиви младежи могат да бъдат компютърни експерти. Тази глупост е дамгосана в съзнанието на хората от половинвековно повтаряне в телевизионни и кино продукции. Затова не се изненадах на реакцията на Хайтауър, когато му казах, че мъжът, изпратил бележката, е Саймън Д. Краус, пенсиониран професор по математика, в края на седемдесетте си години, познат в елитните кръгове, като „Оракула“. Не си направих

труда да му продиктувам фамилията на Саймън буква по буква. Хайтауър не закъсня да попита крайно подозрително:

— Значи имало и хакери старчоци?

Което автоматично засегна две от най-болните за мен теми.

— Вижте, не мислете, че някакъв пъпчив, компютърно грамотен пубертет, поглъщащ промишлени количества кола, може да се сравнява със Саймън. Никой от хората, изобретили компютрите или езиците за програмиране, не са били младенци, когато са творили чудесата си — с усилие си наложих да не викам. — Вземете например Бакъс или Бярн Страуструп — имената им вероятно не ви говорят нищо, макар че те са оформили целия ни свят. Те дори не са били започнали най-важната си работа, преди да минат тридесетте. Същото се отнася за Джон Атанасов и Конрад Зюс, които са произвели ни повече, ни по-малко от революция в компютърната сфера. Някой път потърсете името Грейс Хопър в Гугъл. Да, младите програмисти са мнозинство, но те предимно се занимават с комбиниране на вече съществуващи дигитални структури и дори най-младите сред тях не са застраховани срещу образуването на някоя и друга бръчка. Що се отнася до експертите, е, колкото повече напредва ерата на компютърните науки, толкова повече оредява косата на истинските компютърни магьосници. Поне на мъжете. Ние, жените, никога не се променяме и оставаме вечно млади.

След като коригирах възгледите на Хайтауър по тези важни житейски въпроси, се заех да разнищя и другото му идиотско предположение.

— Освен това, Оракула не е хакер, не и в смисъла, който вие влагате. Нищо, че той самият се нарича така. По негово време това е означавало човек, който обича да се занимава с компютри и наистина разбира от тях. Сега терминът е станал съвсем противен, заради всички ония нещастници, които пишат програми, улавящи последователността на натиснатите клавиши или крадат потребителските имена и паролите на хората и компрометират цели мрежи. Заради такива като тях трябва да използваме тежки, спяващи процесора антивирусни програми.

— Добре, добре, явно не се изказах правилно.

Реших, че достатъчно съм му вадила душата. Освен това чух кликане на бутони от задната седалка.

— Глори, на кого пишеш?

— Само проверявам как е Блейз, мамо.

— Добра идея — и аз не се бях успокоила, само защото нашият личен агент ни беше уверил, че семейството ни е в безопасност. — Татко ти ще се тревожи, но най-добре не им казвай къде отиваме. Кой знае дали и някой друг няма да прочете съобщението.

— Нали ви казах, че съпругът и дъщеря ви са с хора, на които имам доверие — възнегодува агентът.

— Да, но аз не знам дали мога да им имам доверие. Ще разберете къде отиваме, когато стигнем.

— Откъде знаете, че този Оракул е пратил съобщението. И защо бихте имали доверие на човек, който е решил да ви предаде? Особено, ако е излъгал, както казвате?

Аз се усмигнах.

— Познавам Саймън кажи-речи цял живот и знам, че мога да разчитам на *него*, каквото и да става. Той е сложил онзи смахнат подпис заради мен, за да знам, че той е пратил бележката.

— Как така?

— Той има този лош навик да се изживява като Сократ. Веднъж му бях споменала за един програмен проблем, който трябваше да е лесен за разрешаване, но ме тормозеше седмици наред. В отговор той ме попита защо пилето е пресякло улицата. Дадох му обичайните отговори и няколко по-необичайни, като например, защото била твърде дълга, за да я заобиколи.

— Ясно, разбирам.

— Не, още не. Той продължи, като ми каза, че всичките ми отговори са били разумни, но какво ще стане, ако към въпроса се добавят още подробности. Ами ако пилето стигне улицата и види, че на платното лежат някакви случайни предмети: лъжица, пълна бутилка кетчуп, кибритена кутийка и отвертка. Защо това пиле би прекосило улицата?

— Добре, и какъв е отговорът тук?

— Вие ми кажете. Но си помислете, дали добавената информация изобщо оказва влияние върху ситуацията? На следващата зарядна станция спирам. Трябва да изчистим част от тия кървища по дрехите ни. Нямам търпение да видя каква физиономия ще направи служителят, като ни види такива.

Почуках на вратата и тя се отвори по-бързо, отколкото очаквах.

Старецът разтегли усмивка, ярка като изгряващото слънце и явно изобщо не обърна внимание на опръсканите ни дрехи и мокрите петна, където течният сапун и салфетките почти напълно не бяха успели чудодейно да изчистят кръвта.

— Алисън! А също и Глория — в каква чудесна млада дама си се превърнала. Как лети времето! Тя каза, че ще дойдете заедно. Добре дошли. А кой е вашият приятел?

— Професор Саймън Краус — казах аз с официален тон, като за момент преглътнах въпросите си, защото знаех, че Саймън няма да ми отговори, преди да са спазени всички общоприети формалности, — това е специален агент Хайтауър. Преди половин час той ни спаси от отвличане и кой знае колко по-лоша съдба. Моля да извините ужасния ни вид.

— Наричайте ме Саймън, моля — предложи Оракула с широка усмивка и протегна ръка.

Хайтауър се поколеба за момент, а после я стисна.

— Щом настояваш, Саймън.

— За мен е чест, агент Хайтауър. Заповядайте всички. Мога ли да взема якето ви, агент?

— Не, благодаря.

Глори ми измърмори тихо:

— Сигурно е натъпкано с гранати.

Саймън затвори вратата зад нас.

— Не се притеснявайте, че ще ми изцапате мебелите, всичко се чисти много лесно.

Ако името Краус в комбинация с титлата на пенсиониран професор по математика ви е оставило с впечатлението, че ще попаднете на сух белокос тевтонец, значи сте познали за цвета на косата. Бащата на Саймън може да е попадал в горното клише, но господин Гюнтер Краус се беше преселил в Мексико и се беше заел да замърсява чистотата на арийската раса, като се беше оженил за една афромексиканска учителка и с общи усилия бяха произвели три деца. В резултат, Саймън е един симпатичен, расово многообразен тип с

испански акцент, по-силен от този на съпруга ми. Освен това той е гениален и най-близкият жив приятел на майка ми.

При все това, най-необичайното нещо, което аз свързвам с него, е неговото деликатно вътрешно сияние, което понякога е толкова ярко, че спокойно може да свети в мрака. Самата близост на този човек действа успокояващо. Виждала съм цели тълпи нервни студенти, на които им предстои особено важен изпит, да се успокояват в момента, в който професорът влезе в залата. Погледнах Хайтауър и видях, че дори неговото каменно лице се е отпуснало донякъде.

Въздържах се да говоря, докато всички се настанихме в старомодните фотьойли на Саймън — комбинация от дърво и кожа, за каквито модернистите от средата на миналия век са били готови да убиват и вероятно са го правили. Ние, посетителите, се настанихме от едната страна на стаята, като аз седнах по средата. Саймън седна в другия край, срещу нас.

Хайтауър бръкна в джоба си, извади портмонето ми и ми го подаде, с което си спечели благодарствена усмивка, че се е сетил да го вземе, когато аз тотално го бях отписала. Но благодарността ми не стигаше до там, че да му позволя да се обади, преди сама да взема думата.

— Дядо Саймън — това беше почетно обръщение, — кой те предупреди, че ще дойдем?

Той отново се усмихна.

— Клара. Тя продиктува и бележката, която трябваше да изпратя.

Хайтауър се наведе напред, готов да поеме контрол върху разговора, но аз не му позволих.

— Ти *знаеш ли* къде е майка ми?

— О, скъпа моя, няма прост отговор на този въпрос.

— Какво ще кажеш за „да“ или „не“?

— В известен смисъл Клара скоро ще се присъедини към нас. В друг... най-добре да я оставя тя да ти обясни.

— Чакай малко! Тя е в съзнание? *И говори?* — вече месец тя беше почти толкова разговорлива, колкото пръстта.

Сложни емоции набраздиха почти лишеното от бръчки лице на Саймън.

— Опасявам се, че те очаква истински шок. Вероятно същото се отнася и за вас, агент. Клара ми предаде съобщение, предназначено

точно за вас.

Хайтауър най-после успя да се включи в разговора с цяло изречение.

— Това не е... Какво съобщение?

— Каза, че вече сте организирали цял контингент федерални агенти да завардят този квартал. Тя моли да ги инструктирате само да наблюдават, без да се намесват.

Не съобщение, а същинска бомба. Денят ставаше все по-откачен. За момент ми се стори, че Хайтауър е на път да избухне. Може и така да беше, но Саймън излъчва спокойствие, както камината излъчва топлина. Агентът почти видимо преодоля своето объркване и явно взе решение.

Лицето му стана безизразно за момент и устните му оформяха беззвучни думи. След това той кимна.

— Засега ще ви съдействаме, сър. И вероятно тъкмо навреме, защото чувам кола да се задава по алеята ви. Но какво по... не ми казвайте, че имате един от онези хибриди, които бяха спрени от производство още в двадесетте години. Пърпори, сякаш има метанов двигател.

Аз напрегнах слух, но не чух никакво пърпорене.

Белите вежди на Саймън се повдигнаха.

— Виж ти, имате изключителен слух, агент. Или може би моят най-после ме предава — в очите му проблясна хумористична нотка за момент, но не можех да предположа каква го забавлява.

Всички чухме затръшването на автомобилна врата. До преди първия си мини-инсулт, майка ми беше смърт за всякакви врати. Не вярваше, че иначе ще се затворят като хората. Но нямаше никакъв начин тя да кара кола, напомних си аз. Всички автомобили, древни или съвременни, по закон трябваше да имат вложени поне минималните обезопасяващи системи. Дори да си беше върнала физическата способност да шофира, книжката на Буба отдавна беше изтекла и даже Саймън да беше вложил нейния био-отпечатък в настройките на колата, двигателят не би се включил, освен ако...

Саймън погледна двете ни с Глори и щастливо обяви:

— А ето я и Клара.

Някой отвори входната врата и също я затръшна. Аз чух леки, познати стъпки в коридора. Независимо от предупреждението на

Саймън, усетих, че ме обзема истинска паника — в главата ми нахлу кръв, сърцето ми се разигра, зави ми се свят и прочее — и точно тогава Буба влезе в стаята. Само дето това не беше точно жената, която бях видяла за последно в болницата. Беше поне двадесет, а може би и тридесет години по-млада. Носеше една дълга бяла блуза, която беше изхвърлена преди десетилетия след един неприятен инцидент с кафе и счупена чаша. Сега обаче блузата изглеждаше чисто нова.

За няколко секунди открих, че изразът „загубил ума и дума“ описва съвсем реално състояние. Затова този път не успях да заговоря първа.

— Госпожо, аз съм специален агент Роналд Хайтауър от Националната служба за сигурност. Коя сте вие? — тук той метна мрачен поглед към Саймън, задето го беше подвел.

Разбих обръкването му и напълно го споделях.

— Мамо? — върнах се аз неволно към забравеното обръщение.
— Как така изглеждаш толкова... *млада*?

— Буба, наистина ли си ти? — попита Глори с толкова наивен детински тон, какъвто не бях чувала, откак влезе в пубертета.

— А кой друг може да е, Глория?

Усетих, че мозъкът ми се усуква в стегнати малки възли. Ако майка ми наистина беше на възрастта, на която изглеждаше, тя не би трябвало да има представа коя е Глори. Ако действително беше тридесет години по-млада, можеше да ѝ е трудно да разпознае дори мен. По онова време аз бях на единадесет, а татко току-що беше диагностициран с болестта, която щеше да го убие четири години по-късно.

Саймън обаче нямаше намерение да остави невъзможното да попречи на благоприличието. Той се изправи, взе от ръцете на майка ми една платнена пазарска чанта с едно меко „Позволи на мен, мила“ и се отправи към кухнята. Не знам защо, но в негово отсъствие никой не проговори и напрежението осезаемо се увеличи. Чухме отваряне и затваряне на хладилник, а след това стържене по пода. Домакинът ни се появи, влачейки кухненски стол, не толкова удобен колкото фотьойла, който той с жест предложи на Буба. Тя му подаде няколко банкноти, които вероятно бяха рестото от нейните покупки, преди да заеме предложеното ѝ място. Саймън седна на стола и наруши неловкото мълчание.

— Агент Хайтауър, позволете да ви представя моята колежка, професор Клара Уейнгарт.

Това не внесе никаква яснота в ситуацията. Хайтауър се обърна към мен.

— Значи тази жена наистина е майка ви?

Бумтящият заразен смях на майка ми, който тя постепенно беше изгубила в последната година, разтреса прозорците и моето сърце прие това, което умът ми отказваше да проумее. Смахът ѝ се усмири до тихо хихикане.

— По-забавно е, отколкото си го спомням! — тя вдигна ръка, за да спре думите ни. — Но аз изпреварвам събитията — нещо, което ми стана навик напоследък. Няма нужда да се напрягате и да се червите — всичко ще ви обясня.

— Чудесно! — нямах търпение.

— Какво донесе в онази чанта, Буба? — попита Глори и въпросът ѝ ме изненада, защото в моя личен списък, той далеч не беше толкова важен.

— То е за после — и тя намигна на Саймън.

Той кимна.

— Можем да използваме големия тиган, за да затоплим...

Майка ми му попречи да се доизкаже, като го прекъсна:

— Да не мислим сега за това — тя се вгледа в Глори и в мен толкова нежно, че аз самата усетих годините да се връщат назад. Тя, изглежда, дори не забелязваше нашите окървавени дрехи.

— Но, мамо, как така можа да *караш* колата на Саймън?

— Много внимателно — засмя се тя.

— Това нищо не... Моля те, започни от началото.

Тя кимна и прибра тъмната си коса зад ухото с жест, който беше толкова познат, че ме побиха тръпки.

— Нека установим първо няколко неща. Помниш ли как моят характер рязко се промени, когато беше още дете?

— Ами, да. Но това какво общо има?

— Приеми, че има.

Докато я наблюдавах, усетих, че очите ми се навлажняват.

— Бях на шест или може би седем, когато ти внезапно стана много по-мила — в най-ранните ми спомени майка ми винаги беше

отдръпната и далечна; после един ден беше съвсем различен човек — топла, игрива, внимателна.

— Беше на шест и си имаше причина да се променя. Един последен въпрос, преди да си разкрием картите — тя произнесе последните две думи с комична нотка, но после лицето ѝ стана сериозно. — Знаеш ли в каква област концентрирах изследванията си, след като баща ти почина?

Аз се намръщих при спомена.

— В каква област ли? Помня как се наложи да напусна училище — което никак не ми беше харесало, — за да се преместим в Швейцария и ти да можеш да си играеш с големия колайдер. Тогава ми беше казала, че се надяваш да потвърдиш ХТ.

— В началото само това ме интересуваше.

Спомените за този период от живота ми винаги бяха болезнени.

— Не е за вярване, че татко дори не беше болен, когато ти формулира ХТ. Той щеше да е толкова горд, когато първата ти публикация...

— Извинете, професор Уейнгарт, ако това наистина сте вие — намеси се Хайтауър. — Направих огромен компромис, като позволих на семейството ви да дойде тук и го направих само, след като имах шанс донякъде да опозная дъщеря ви. Много по-лесно ще е да гарантирам сигурността на всички в централата. В момента цялата тази къща е обградена от агенти, които се оглеждат за нападатели. Това изисква много средства. Моят шеф засега ми е позволил да остана тук, но най-добре да имам добро обяснение за решението си. Затова не мога да си позволя да пропусна никакъв детайл. Какво, по дяволите, е ХТ?

— Хармоничната Теория — каза Буба с бегла усмивка. — Накратко, това е моята идея, че разнообразните фермиони и бозони не съществуват сами по себе си, а са резултат от взаимодействието на първични, независими от разните елементарни частици сили. Досуц като при тибетския будизъм, ако питате Саймън. Според ХТ нищо плюс нищо може да даде нещо. Няма ограничения. Разбира се, ХТ поражда въпроси за произхода и вида на първичните сили. Разбирате ли за какво говоря, агент Хайтауър?

— А, да, естествено, всичко е ясно — ако съдех по погледа му, това беше далеч от истината.

Вероятно неволно бях издала някакъв звук, защото усмивката на Буба се разшири и тя извърна поглед към мен.

— Не бъди нетърпелива, скъпа, неговият въпрос беше съвсем на място. Без математическите изчисления зад ХТ нямаше да мога... но ти помоли да почна от началото. Разказът не е особено праволинеен, както сама ще се увериш, но ще се постарая. Помниш ли петнадесетия си рожден ден, Али? Беше особено труден ден за мен. Баща ти ми липсваше ужасно, но се постарях да прикрия мъката си, защото ти самата страдаше достатъчно.

— О, аз знаех как се чувстваш.

— Разбира се, че знаеше. В деня, когато ти навърши петнадесет, точно три месеца след смъртта на Джонас, бостънските медицински изследователи обявиха метод за забавяне прогреса на АЛС^[3] чрез кетогенната диета и за поддържане на този позитивен ефект чрез венозно вливане на глутатион и разни други добавки. Това откритие в крайна сметка доведе до лекуването на болестта и, ако баща ти се беше разболял само година по-късно, той още можеше да е с нас.

Аз кимнах.

— Знам. Това ме тормози всеки ден.

Усмивката ѝ се превърна в тъжна гримаса.

— Това ми се стори толкова нечестно, че ме подтикна да изследвам природата на самото време.

Глори щракна с пръсти, както правеше, когато се беше справила с особено трудна задача от домашното.

— Да не си изобретила машина за пътуване във времето, за да спасиш дядо?

Десет минути по-рано тази идея би ми се сторила смехотворна. Но във вида на майка ми, седнала току пред мен, нямаше нищо смешно. Баща ми не беше доживял да се запознае с внучките си и, ако имах възможност...

Буба се протегна и потупа ръката на Глори.

— Вероятно в началото и аз съм имала такава неосъзната идея, дете, но съществуват доста убедителни доводи, за да считаме пътуването във времето невъзможно. Не, намерението ми беше просто да разбера материята на времето по-добре. Но какво точно имаме предвид като кажем „време“?

Страхотно, помислих аз, като направих усилие да не скърцам със зъби. Започва лекцията.

— Разгледах три отделни перспективи. Първо, идеята на Айнщайн, че времето е допълнително измерение, също толкова валидно, като познатите ни три в пространството.

Глори се отпусна обратно в креслото си, след като идеята ѝ беше отхвърлена. Нищо чудно, беше минала през доста труден ден. Пък и отпускането е естествена реакция на лекциите на майка ми.

— Не заспивай, Глория, всичко това е важно.

— Само малко да ми починат очите, Буба.

— Второ, допускането, че времето е въпрос на съзнателно възприятие, илюзия, създадена от спомените и очакванията ни.

— Това е моето лично убеждение — вмъкна тук Саймън. — Вечното настояще е оформено от минали промени и съдържа потенциалните бъдещи промени, но съществуването се случва само в *момента*.

Буба му се усмихна мило.

— За математик си голям мистик, хер сеньор професоре.

— Каква беше третата възможност, мамо? — попитах я аз.

— Че времето е или е генерирано от някаква *сила*, вероятно една от първичните сили от моята теория.

— И кое от трите се оказва вярното?

— А. Още не сме стигнали този момент от историята ми. Във физиката, скъпи мои, понякога най-практичното решение е да последвате действията на Айнщайн, когато самият той разглеждал двойствената природа на светлината: избирате една опция, проследявате я и правите изводи. В моя случай, единствено перспективата за времето като сила подлежеше на експериментална проверка.

— За какъв тип експерименти говорите? — попита Хайтауър с овладяна враждебност.

— Точно в това беше проблемът и решаването му отне доста време. Години, преди аз да имам възможност да работя с ГАК — това, господин агент, е Големият адронен колайдер до Женева — когато той все още функционираше само частично, изследователите понякога регистрираха аномалии в данните си. Очаквани елементарни части не се появяваха, а вместо тях откриваха други, неочаквани. И което беше

още по-смайващо, в същия период изглеждаше, че при определени високоенергийни условия, неутриното може да се движи със скорост, по-голяма от тази на светлината.

— Оказа се, че всичко това се е дължало на експлоатационни грешки, нали? — вметнах аз, като си припомних, че майка ми твърдо защитаваше възгледите на Айнщайн при дискусиите, породени от странните резултати.

Буба кимна утвърдително.

— Слаби връзки в проводниците на атомния часовник, наред с други неща. Нищо необичайно, но и доста неловко. Въпреки това, дори само обсъждането на идеята за скорост, по-голяма от светлинната, накара някои от учените да проявят особен интерес към проблема. Така че, когато колайдерът заработи с пълен капацитет и данните показах, че някои от мимолетните елементарни частици живеят много по-дълго от очакваното време, това беше достатъчно да привлече вниманието им. Тъй като никой не можеше да обясни това явление, двама изследователи предположиха, че *нещо* надвишава скоростта на светлината и разтегля времето на субатомно ниво. Те запазиха идеята предимно за себе си, но се консултираха с няколко учени физици, включително мен, за да потърсят алтернативно обяснение.

— И тук, предполагам, ти си намесила ХТ.

Тя се усмихна.

— А нима не трябваше да се придържам към собствената си теория, Али? Ако приемехме, че резултатите не са случайни грешки, аз виждах две възможни хипотези, свързани с ХТ, които да обяснят явлението, без да нарушават изводите на Айнщайн. Съгласно ХТ, мимолетната частица, която се е появила първоначално, не е непременно същата, която е просъществувала през целия удължен период, а е серия от същите частици, изискани от освободените сили. От друга страна, нищо в моята теория не опровергаваше възможността за промени в поведението на времето.

Явно Глори не беше съвсем заспала, защото тук внезапно възкликна:

— Значи все пак си *опитала* да построиш машина на времето?

Буба се усмихна.

— Не и в обичайния смисъл, мила. През зимата на 2016 г., малко след смъртта на дядо ти, CERN отговори на молбата ми, подадена през 2011 г. за работа с колайдера и през април с майка ти се преместихме в Европа. След като се бяха заинтересувала от темпоралните изследвания, ми отне месеци, за да измисля как да подхожда към тях експериментално. Биваше си я задачата: да открия начин за манипулиране на сила, която можеше и да не съществува и която в момента се измерваше само индиректно, чрез продължителността на живота на частиците.

— Звучи невъзможно — признах аз.

— Така беше. Но ХТ ми помогна. Според една от основните идеи в моята хармонична теория, първичните сили си взаимодействат на предполагаемото субквантово ниво. Ако огромната енергия, освобождавана от ГАК, имаше реално темпорално въздействие, може би щях да открия неочаквани колебания в очаквания електромагнитен ефект.

Буба разчете моето изражение безгрешно.

— Знам, Али, звучи като да се хванеш за сламка, но си струваше да се опита. Свързах се с един мой колега, когото вероятно помниш, Гупта Шанкар. Той беше конструирал изключително чувствителен пълносспектърен електромагнитен анализатор за свои собствени цели и се съгласи да се присъедини към нас в Швейцария, като донесе и машината, т.е. като я транспортира в няколко сандъка. Два месеца по-късно бяхме успели да открием една малка аномалия... слабо колебание при определена много ниска честота по време на някои от експериментите на ГАК.

Аз поклатих глава.

— Всичко това звучи страхотно, но как е щяло да ви помогне да стигнете до тази хипотетична темпорална сила?

— За целта беше нужно да се хванем за още по-тънка сламка — погледът ѝ пробяга за момент от лице на лице, преди да се върне на моето. — Единствената ни надежда, беше да... дръпнем кучето за опашката. Гупта и аз конструирахме мощен вибриращ електромагнитен генератор, настроен да дублира онова специфично колебание при точно определената честота, но безкрайно усилено, ако мога да използвам този не съвсем точен термин. Сега разбираш ли, Али?

— Не. Може би. Това има ли нещо общо с онзи номер с високоговорителя и микрофона, който ми показва веднъж?

— Абсолютно.

— Какъв номер, мамо? — попита Глори.

— Ако пееш пред високоговорителя, една много тихичка версия на гласа ти ще се чуе през микрофона — усетих, че неволно се усмихвам. — Стига, разбира се, уредбата да е усилена до ниво „оглушително“. Но това се получава само, защото и двете устройства имат диафрагми и са електромагнитно свързани.

Буба сви рамене.

— Е, ние налучквахме пътя си на сляпо и не ни хрумна какво друго може да се направи. От CERN ни бяха предоставили лаборатория. С помощта на Саймън, който избистри математиката, Марти Коен, които осигури инженерната поддръжка и едно голямо параболично огледало, което трябваше да фокусира каквито сили успеехме да провокираме, построихме уред, който Марти нарече „Тау оръдие“. Преди да почнем с опитите, Марти дойде чак от Пасадена, за да се присъедини лично към нас. Помниш го, нали, Али? А също и Гупта?

— Да, и двамата. До някъде.

Тя ми хвърли укорителен поглед.

— Винаги са те интересували повече компютрите, отколкото хората.

Това малко ме засегна, защото тя не беше единствената, чийто характер беше претърпял сериозни промени.

— Това, което помня отлично, е, че ви уредих специален FTP^[4] сървър, за да можете всички да си разменяте особено големи файлове, в която и държава да се намирате.

Тук изражението ѝ се изпълни с гордост.

— Дори тогава ти беше най-добрата!

Може би най-добрата в Женева.

— И тъй, вие построихте тази машина, която не беше машина на времето. Какво се очакваше от нея и какво се случи всъщност?

Буба набързо погледна часовника си, който аз разпознах като същия Булова Акутрон, който в момента беше прибран в чекмеджето на нощното ми шкафче и само допринесе за пълното ми объркване.

— *Надявахме* се Гау оръдието да произведе някакъв измерим ефект върху потока на времето, но добрите учени се опитват да избягват предположенията. Ако не се лъжа, преди да отговоря на втория ти въпрос, аз отидох до тоалетната за няколко минути. Запомни си мисълта, скъпа.

Аз се взирах в гърба ѝ, докато тя изчезна зад завоя в коридора. Точно тогава усетих голяма ръка да ляга на рамото ми.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Хайтауър, явно също толкова объркан като мен.

— Не питайте мен. Саймън, малко помощ?

Професорът разклати пръст.

— Търпение, скоро ще знаете достатъчно.

Аз лично дълбоко се съмнявах.

Глори се извъртя в креслото си и метна крак през подлакътника от резбован орех. Никакво уважение към класиката.

— Мамо, не мога да я схвана тая Хармонична теория. Ти можеш ли да я обясниш по-добре?

Преди да се опитам да обясня, долових искрена благодарност и в погледа на Хайтауър.

— Ще трябва да напреднеш още малко във физиката и математиката, преди да можем сериозно да задълбаем в тази тема.

— Лесна математика — обади се Саймън. — Диференциална геометрия, малко абстрактна алгебра, няколко прости...

Аз го спрях с поглед.

— Засега да речем така. Когато Буба първо се заела да разреши тайните на вселената, тя решила, че главният проблем на физиката са физиците, чиито умове са впримчени в своеобразен капан, понеже толкова са свикнали с идеята, че всяко нещо се състои от по-малки неща. Затова инстинктивно приемат, че реалността, на най-основното си ниво трябва да е изградена и контролирана от безкрайно малки елементарни частици. Според Буба било по-логично всичко да е създадено от някакъв вид чисти сили.

Глори вдигна ръка, сякаш беше в клас.

— Ние учихме за четирите основни сили по физика миналата година. Слабо ядрено взаимодействие, силно...

— Да, вярно, но Буба предположила, че дори те са изградени от някакви първични сили на още по-дълбоко ниво — пропуснах

изчисленията на майка ми, работещи със стойности десетократно по-малки от това, което всеки физик с всичкия си би приел за възможно, защото как изобщо се обяснява такова нещо? Веднъж щом сложиш първите десет нули след десетичната си запетая, спокойно можеш да добавиш още двадесет и шест. — И *нейната* представа за Теория на всичко трябвало също да включва инерцията и каквото там кара вълните да се вълнуват.

— Какво е толкова забавно, мамо?

Беше ме споходил един забавен спомен.

— Ще ми се да имах записана нейната тирада за глуоните. За нея идеята, че прелитали насам-натам като колибрита, за да обслужват силното ядрено взаимодействие беше абсолютно смехотворна.

— Значи, тя не вярва, че елементарните частици съществуват?

— О, вярва, че съществуват, но не мисли, че са миниатюрни частици материя или вълни, или проблясъци на енергия, а един вид *поведение*, което се наблюдава, когато първичните сили си взаимодействат по определен начин.

Глори обмисли чутото за момент.

— Тогава откъде се вземат атомите?

— Предположението е, че определени първични взаимодействия създават дълготрайни модели на поведение, въпреки че отделните участници в модела биват постоянно подменяни — осъзнах, че това изречение няма да ми спечели Пулицър за най-ясно обяснение на годината, но упорито продължих напред. — Моделите могат да си взаимодействат или да се комбинират. Според Хармоничната теория, тези комбинации могат да се прикрепят към други комбинации и колкото по-сложни станат структурите, толкова по-стабилни са те.

— Но, мамо, ако участниците във всеки модел постоянно се подменят, как може нещо да остане цяло?

Аз метнах на Саймън извинителен поглед, защото се канех да използвам една от любимите му аналогии.

— Помисли за речните водовъртежи. Водовъртежът остава един и същ, въпреки, че водата постоянно се подменя.

— О, сега ми става ясно.

Хайтауър тихо простена.

— Когато се събудих тази сутрин, светът си беше съвсем смислен. И сте *сигурна*, че тази жена наистина е майка ви?

Чух водата в тоалетната. Буба нямаше как да е чула тази последна забележка, но когато се върна в стаята, отбеляза:

— Не е работа на света да ни представя своя смисъл, агент Хайтауър. Наша работа е да търсим смисъла.

— Мамо, откъде знаеш какво е казал, докато ти беше в тоалетната?

— Кажи ми, Али, това ли ти е по-интересно или какво се случи в Женева?

— Аз... Аз не...

Тя отново се разсмя гръмогласно.

— Само те дразня. Отговорът на въпроса ти за темпоралните експерименти ще изясни всичко.

— Надявам се — обикновено съм много добра в сглобяването на пъзели, но тук дори не можех да открия най-лесните парченца от рамката.

— Още малко търпение! След като подготвихме и калибрирахме основното оборудване, включително електромагнитния детектор на Гупта, радио синхронизирахме пет цезиеви стандартни часовника, измерващи с точност до милисекундите, което надвишаваше нашите изисквания, ако системата се държеше според изчисленията ни. Сложихме два от тези хронографа на тестовата платформа, третия на метър разстояние, а последните два взехме с нас в контролната стая. От там активирахме вълновия генератор на Гупта и наблюдавахме резултата чрез уебкамери.

— И? — разказът ѝ включваше твърде много подробности, но познавах майка си. Ако бях помолила за по-малко детайли, прословутият мозък на професор Уейнгарт щеше да се хване сериозно да отделя зърното от плявата и да трупа все повече и повече зърно.

— Не забелязахме нищо повече от слабо примигване на светлините в лабораторията, което приписахме на извънредното натоварване на проводниците там, защото светлините в контролната стая не мигваха. След като изключихме генератора, установихме, че всички пет часовника са все така идеално синхронизирани. Марти сложи записващ волтметър на един от контактите в лабораторията и опитахме отново. Пак видяхме примигване, но волтажът в стаята не трепна. Електрическият регулатор на сградата, предвиден за научни експерименти, работеше безпроблемно. Продължихме с тестовете две

седмици, като променяхме амплитудата на модела минута по минута и местехме позицията на огледалото. Никой от опитите ни не предизвика измерими темпорални ефекти. Дори...

— *Мамо* — вече ми беше дошло твърде много. — Как *свършва* тази история?

Това предизвика толкова силен смях, че се наложи да бърше сълзи от очите си.

— Дай ми само още минута, мила, и ще видиш защо този въпрос е толкова абсолютно неподходящ.

— Нямам търпение да схвана шегата. Моля те, продължавай.

— С удоволствие — наистина изглеждаше доволна. — След месец Гупта и Марти смятаха, че е време да прекратим опитите, но аз първо исках да разреша една загадка.

Тази фраза отново привлече вниманието на Глори, която страшно си пада по мистериите.

— Каква загадка, Буба?

— По време на четвъртия ни опит светодиодните лампи в лабораторията напълно изгаснаха за няколко секунди и този път светлините в наблюдателната стая също примигнаха. Волтметърът на Марти все така не беше отбелязал и най-слабото отклонение. Оттам нататък светлините в цялата сграда примигваха случайно или съвсем изгасваха, понякога след като бяха минали часове, без да сме провели някакъв експеримент и никога не регистрираха никаква промяна във волтажа.

— А супердетекторът на твоя приятел беше ли уловил нещо? — попита Глори.

— Отличен въпрос! И отговорът е да. Освен нормалните фонове нива и отчетените стойности от генератора, се беше появило нещо необичайно: отделни върхови електромагнитни стойности се редуваха с моменти електромагнитни... спадове, предимно в ултравиолетовите честоти, точно под обхвата на слабите рентгенови лъчи. Никой от нас никога не беше попадал на такова нещо и не можехме да го обясним, но ако точно то предизвикваше примигването, защо ефектът му беше ограничен само до осветителните тела?

Сега и на мен ми стана интересно. Буба продължи:

— Започнах да се чудя, дали случайно не сме освободили някаква незнана, дълготрайна форма на енергия.

— Нещо, което оказва влияние само върху светодиоди? — попитах аз недоверчиво.

— Не бяхме сигурни, че влияе само на тях. Марти и Гупта се съгласиха да останат още няколко дни. Събрахме всякакви лампи и електроуреди и проведохме още експерименти. Разбира се, вече бяхме оградили детектора на Гупта, доколкото беше възможно, без да нарушаваме функциите му. Открихме, че флуоресцентните пури с полупроводников баласт са още по-чувствителни към това, което предизвикваше примигването на светодиодите, но не можехме да определим защо други полупроводникови уреди не биваха повлиявани.

— Времеви вариации?

Тя кимна утвърдително.

— С теб мислим еднакво — изведнъж изражението ѝ стана гузно без видима причина. — За което има повече от една причина. Но ще стигнем, ъм, кулминацията, по-бързо, ако не ме прекъсваш.

Аз ѝ магнах с ръка да продължи.

— Единственото, което бяхме открили, беше изключително скъп метод за съсипване на осветлението и нищо повече. Тогава на Марти му хрумна да тестваме ефекта от нашия генератор върху живи същества. Започнахме с растения и насекоми и, след като никое не изглеждаше да е увредено или не показва някаква реакция, опитахме с мишки. Отново нямаше резултат. Тогава аз предложих един последен опит с патици.

— Защо пък патици? — въпросът на Глория изрази и моето учудване.

— По много причини. Смятах, че мишките нямат достатъчно широк спектър на възприятията си, за да служат като добри тестови субекти. Патиците бяха за предпочитане, защото бяха приспособени към разнообразна околна среда, а и никое летящо създание не би оцеляло дълго без бързи и ясни сетива. От практическа гледна точка, знаех откъде мога да заема няколко патици, свикнали да бъдат връзвани на място. Не можехме да ги сложим в метална клетка, защото това щеше да неутрализира резултатите ни. Потърсете някой път името Майкъл Фарадей и ще видите за какво говоря.

Тук тя се обърна към мен с твърде познато лукаво пламъче в очите — явно се канеше да извърши поредното лингвистично

престъпление срещу човечеството чрез някой нов каламбур на тема „пача стъпка“, но драстично бях подценила злодейския ѝ потенциал.

— Аз лично предпочитам да тествам по няколко наведнъж, но на нашата тестова платформа нямаше достатъчно място дори за две, които вероятно щяха постоянно да се бият. Пък и нали знаеш Али, никога не е добре да слагаш всички пачи яйца в една кошница.

Този път смехът на Саймън за малко да заглуши нейния. Глори и Хайтауър изглеждаха раздразнени, а аз се престорих, че изчаквам търпеливо.

— И какво все пак стана с птиците? — попитах, когато бяха поутихнали.

— Опитахме само веднъж без резултат, а след това собственичката си промени мнението и поиска да ѝ ги върнем незабавно, преди да се е разхвърчала перушина.

За мой срам, аз избухнах в сълзи, което моментално прекрати всякакъв смях. Тъкмо това беше моята майка, която толкова много ми липсваше. Тя протегна ръце към мен, но аз ги отблъснах.

— Не — казах, като триех лице в ръкава си. — Държа се глупаво. Довърши си разказа, мамо.

Тя ме огледа разтревожено за момент.

— След последния неуспех, решихме да отложим следващите експерименти. Не се отказахме изцяло от проучването, защото примигването така и си остана необяснено, но всеки от нас го чакаха и други проекти. Вечерта, преди деня, когато беше предвидено да разглобим опитната установка, аз реших да пробвам един последен експеримент. Върху себе си.

Аз се опулих и с периферното си зрение забелязах, че Глори и Хайтауър изведнъж се стягат. Всекидневната на Саймън внезапно вече не беше толкова приветлива, сякаш по врата ми се спускаше студен пръст.

— Дори не се опитах да извърша реален експеримент. Използвах компромисни настройки за променливите, които наблюдавахме, включих генератора и преместих тестовата платформа, за да мога да седна така, че главата ми да попадне във фокуса на огледалото — тук тя направи пауза. — И нещо се случи. Нещо, което изобщо не можех да предположа.

— Какво се случи? — прошепна Глори.

— Аз се пренесох някъде — каза Буба толкова бавно, че всяка дума изглежда остана да виси във въздуха.

— В бъдещето ли? — беше най-умното, което можах да измисля. — Или в миналото?

— Нито едното, нито другото, макар да не го разбрах веднага. А и се измести единствено съзнанието ми — тя си пое въздух дълбоко. — Нямаше никакъв преход. В момента, в който главата ми попадна във фокуса, аз се озовах на място, което не беше място. Липсваха му всякакви черти — тя опита да се усмихне, но усмивката ѝ излезе крива. — Нямаше въздух, нито звук, нито миризма, нито светлина, нито мрак, нямаше други хора, освен мен, нямаше никакви предмети. Нямаше *размер*. Всичките ми обичайни сетива бяха изчезнали и ги беше заменило нещо, което никога не бях изпитвала преди. Някакво директно възприятие. Аз напълно осъзнавах средата си.

— Но как си могла да възприемаш среда, в която не е имало нищо друго, освен теб?

Тя пак се поколеба и потърси моя поглед.

— Не бих казала, че нямаше нищо.

Този път въпроса зададе Глори.

— Какво имаше там, Буба?

— Потенциал. Неограничен. Дори не мога да почна да го описвам. Но това, което ме изуми, беше колко ми беше *познат*. Цял живот съм го усещала, без да знам, че го усещам, че се е спотайвал тихомълком някъде в дъното на сърцето ми. Ние всички го усещаме през цялото време — тя направи жест с ръце сякаш мачкаше глина; никога не бях я виждала неспособна да намери точните думи. — Като звук, който не можете да чуete, защото винаги е присъствал неизменно. Просто никога не съм успявала да го разгранича от всичко останало, но веднъж щом вселената беше отстранена...

— За бог ли говориш, Буба? С господ ли се срещна?

Майка им се плесна по челото.

— Всъщност бях забравила, че ми беше задала този въпрос, Глория.

— Но аз го зададох едва сега.

— Извинявай, пак изпреварвам събитията. За да ти отговоря — не беше никакъв бог, който църквата би признала. Нямаше трон, не раздаваше присъди, нямаше дълга бяла брада, нямаше самоличност

или пол. Не беше никаква контролираща сила. Беше нещо *нереално*. Леле, Саймън, почвам да звуча като теб.

Вътрешното сияние на професора заискри особено ярко. Очите му направо грееха.

— Нещо нематериално — повтори той тихо. — Нашият източник. Неназоваем и без свойства. Онази фундаментална същност, която осигурява място за всичко съществуващо, включително празното пространство. От нея възникват всички неща.

Буба го изгледа с незлоблива досада.

— Винаги съм избягвала разни абстрактни учения като твоите любими източни философи, Саймън, затова не мога да споря. Но бих казала, че твоето нереално нещо имаше поне едно свойство: сила.

Тя замълча и продължи, когато той не отговори, а само се усмихна още по-лъчисто.

— Усецах връзката си със суровия потенциал около мен. Той беше също у мен и затова аз знаех как да се възползвам от него. И тъй като на практика аз бях единственият човек там, той беше изцяло на мое разположение. Помислих си дали да не го използвам, за да се върна в лабораторията. И тогава направих голяма грешка.

Това възклицание изобщо не ми хареса.

— Каква грешка?

Тя наведе глава и избегна погледа ми.

— Грешката, която ти причини всички тези главоболия днес — най-после тя ме погледна. — Беше толкова логична прогресия, Али, неизбежна като падането надолу по стълби. Мисълта за лабораторията ми припомни нашите експерименти. И в момента, в който си помислих за времето, *хоп*, времето се появи от нищото. Или аз изведнъж добих способността да го възприемам.

Това не ми говореше нищо.

— Чакай, мамо. Как така си възприела една абстракция?

— Никаква абстракция не е, скъпа. Съвсем осезаемо е, има един вид структура, чрез която осъзнах точно какво представлява. Визуализирах го като еластична мембрана — тънка, но напълно непроницаема и страхотно огромна, съдържаща безбройни... нишки, които, погледнати в напречното сечение на мембраната, биха изглеждали като камъчета или дървета, или хора. Моето естествено местоположение в тази структура ме придържаше като вакуум.

Тя замълча за момент и си пое дъх.

— Точно тогава разбрах, че не съм в миналото или в бъдещето, а съвсем извън времето. И разбрах, че всичките три концепции за времето са верни в различни условия. Времето беше едновременно измерение, илюзия на ума и първична сила. Дори можех да назова тази сила: постоянство. Усетих личната си нишка и открих мястото, където се разклонява при твоето раждане. При което направих две странни открития. Моят живот, за разлика от всички останали наоколо, съдържа един възел, нещо като примка, но още не можех да разбера защо. Другата интересна особеност на моята нишка, беше едноединствено прекъсване по цялата ѝ дължина, там където я бях напуснала, което означаваше, че никога няма да успея да повтора опита.

— Не можеше ли просто да използваш същите параметри? — попитах я аз.

— Очевидно не и след малко ще споделя на какво, според мен, се дължеше това. Но докато бях в полето на безвремието се наложи да направя избор. При тази невъобразима сила на мое разположение, нищо не ме принуждаваше да се върна в живота си в същия момент, в който го бях напуснала. Всъщност осъзнах, че като следвах разклоненията на своя живот, беше възможно да... — тя спря и аз осъзнах, че никога преди не бях виждала майка си да се изчервява.

— Какво беше възможно, майко?

— Да, тъм, да се вмъкна в живота на най-близките си предци или наследници.

Аз се втрених в нея, отчасти объркана, отчасти ужасена. Тя бързо продължи.

— Не за дълго, разбира се. Аз винаги оставах закотвена на естественото си място и, макар тази връзка да можеше да се разтегля, тя скоро щеше да ме дръпне обратно.

— Какво означава това да се „вмъкнеш“? — попитах аз натъртено.

— О, Али. Много, много съжалявам. Моля те, разбери, че да възприемаш нечие съществуване в неговата цялост, не означава, че можеш да разпознаеш отделните изживявания и аз нямах представа колко малко разбирам от... няма значение. Просто исках да се убедя, че ще имаш добър живот.

Тя замълча и аз усетих, че има нужда да я подканя.

— Какво направи?

— Вмъкнах се в *твое* съществуване. За известно време се превърнах в теб.

— Кога, по дяволите е било това?

— Ще се случи по Коледа след две години. Ти няма да усетиш присъствието ми.

— Какво точно означава, че си се превърнала в мен?

— Точно каквото казах. Моето съзнание се сля с твоето. За кратко време, по-малко от един ден, аз споделях твоите спомени и изпитах всичко, което изпитваше ти. Видях Карлос и Блейз, и Глория през твоите очи, видях твоето лице в огледалото.

Усетих, че по гърба ми пак плъзват студени тръпки. Какво ли ще се случи да правя този ден?

— Повярвай ми, скъпа, изобщо нямах намерение присъствието ми да е толкова... недискретно, толкова интимно. Много съжалявам. А и, боже мой, какви само бяха последствията! Еластичната...

— Един момент, майко. Това почва да придобива някакъв смахнат смисъл. Ти се държиш така, сякаш тази среща вече се е провела. Това ще прозвучи откачено, но възможно ли е не просто да говориш, а да повтаряш моите бъдещи спомени — боже господи! — за това, което, си казала по време на този разговор? Даже не знам кое проклето време да използвам.

Тя се засмя и червенината напусна лицето ѝ.

— Никак не е трудно да се разбере, нали? Наистина се опитвам да повтора думите си, но не е като да следвам точен сценарий, защото ти *ще* забравиш някои неща в следващите години. Най-странното е, че след като кажа нещо, веднага си спомням как съм се чула да го казвам, дума по дума.

Глори тихо изсвири.

— Звучи откачено.

— Да, но и абсолютно магично. Като да изпълнявам сложен балет, който изобщо не познавам, но всяко движение се получава съвършено.

Хайтауър се размърда на мястото си, но, ако имаше въпроси, трябваше да си чака реда.

— Добре, сега разбирам как разпозна внучката си. Но още не си обяснила как така твоето младо тяло е тук и какво стана със старото?

— Още малко остана. Когато се сляхме — макар че по-точно би било да се каже, когато *ще* се слеем — моята връзка с естественото ми време започна да ме дърпа. Хм. Нали се сецаш за бърджи скоковете? Или хората вече не са толкова безразсъдни? Макар да споделях ума ти за малко, Али, не опознах всички особености на бъдещото.

Затворих очи, за да се опитам да внеса малко ред в мислите си.

— Така. Значи, за теб това все още е бъдещето, макар първоначално да си стигнала още по-далеч напред? Да, бърджи скоковете все още съществуват.

— Представи си, че съм свързана с реалното си време и място чрез здрава еластична корда. За да се слея с теб, аз я бях разтегнала неимоверно и колкото повече време оставах с теб, толкова повече тя се напрягаше. Когато ме дръпна назад, аз... прехвърлих времето си с десетилетия.

— Нека да позная — започнах да откривам връзка между парченца, които дори не подозирах, че принадлежат към един и същ пъзел. — Съзнанието ти се е върнало до онзи момент, когато аз бях на шест години.

Спечелих си топла одобрителна усмивка.

— Само за малко. Колкото да си напомня кое беше най-ценното в живота ми. И изобилната енергия, с която разполагах, направи напомнянето много убедително.

— Затова поведението ти стана толкова...

— Човешко? Именно. Но с това натрупаното напрежение на еластичната корда не се изчерпа. Аз продължих да прескачам напред-назад през все по-малки интервали, но никъде не оставах достатъчно дълго, за да предупредя миналата си личност за предстоящи проблеми или да науча още нещо за бъдещето. Въпреки това, всяко прескачане беше заредено с огромна енергия.

Тя очевидно се доближаваше до развързката, но не й беше лесно. След като беше признала, че е споделила тялото ми, спомените ми и вероятно моя интимен живот, какво оставаше, което можеше така да я притесни? Хрумна ми една абсурдна идея, но само тя пасваше на всичко чуто.

— Мамо, ти всъщност се предполагаше, че си умряла на няколко пъти, преди, ами, последната си смърт. Да не би случайно сама да се съживяваше всеки път с тези скокове?

Облекчение се разнесе по лицето ѝ.

— Опасявам се, че да. Нали разбираш, цялата онази енергия. И така само увеличих мъките ти.

— Значи продължи да прескачаш, докато се завърна в швейцарската лаборатория?

— Не съвсем. От моя гледна точка, аз още не съм се върнала. Трептенията се забързаха, докато енергията се разсейваше и накрая вече не можех да разгранича отделните прехвърляния. Накрая се оказах отново извън времето, където ме чакаше една огромна задача — тя изчака да схвана за какво говори.

— О, о! Спомнила си си моя спомен за случилото се днес — интересно как само от една мисъл може да ти се завие свят.

— Точно така. След две години ти няма да си забравила електрическите проблеми, възникнали днес по пътя и в болницата, нито че аз щях да прехвърля петдесет и шест годишното си тяло в моето бъдеще, за да проведем този разговор.

— О, ще помня и още как. Но много искам да знам как си успяла да дойдеш тук, след като нямаш машина на времето.

— Момент — намеси се Хайтауър. — Я пак ми обяснете всичко това. Какво се е случило кога?

Успях да изпреваря Буба и да ѝ попреча да ни залее с още подробности, а и като синтезирах събитията сама си ги изясних.

— Значи така. Започнала от лабораторията някъде през 2017-та, изстреляла се в нищото, скочила в главата ми две години след днешния ден, поскачала напред-назад, после се върнала в нищото и сменила тялото си. Така става ли ясно?

— Ами... да.

— Добре, да се върнем на този номер с тялото, мамо.

Тя се изкиска и доби още по-младежки вид.

— Всъщност това е една съвсем проста маневра и аз вече знаех как да го направя, защото — чуй само! — ти помнеште, че съм ти казала. Всичко се дължи на времевата единност на един индивид през цялото му съществуване. — Тук тя метна бърза усмивка на Саймън.

— Веднъж щом бъде завършено, то образува примка, която пречи да се образуват други примки на същата нишка.

— Ясно, на човек му се дава само един шанс. Но за каква маневра говориш, тук ме изгуби?

— Доколкото знам, единственият начин да се прехвърлиш физически напред, е чрез размяна на тела. И мястото, където се намирах, ми осигури енергията, нужна за размяната.

Опитах се да прикрия ужаса си.

— Да не искаш да кажеш, че докато ти седиш тук, твоят труп е или е бил в лабораторията? Извинявай, че се изразявам така грубо.

— О, аз ще се върна, преди да са го открили, макар че може да ми се наложи да поразтребя. Знам също, че в някакъв момент ще продиктувам бележката, която позволи на агент Хайтауър да ви спаси навреме, а знам и какво трябва да съдържа тя. Разбира се, ще трябва да кажа на Саймън кога да я прати. Хм, най-добре да го направя преди да са почнали мини-инсултите.

— Хей! Но сега като знаеш за инсултите, не можеш ли да направиш нещо да ги предотвратиш?

— Опасявам се, че не. Но след като се върна, обещавам да почна здравословен режим, който да ми позволи да остана с възможно най-ясно съзнание до момента, когато знаем, че ще започнат.

Лицето ми трябва да е помръкнало, защото тя се изправи, прегърна ме и целуна бузата ми.

— Всичко е наред, Али. Колко хора познаваш, които знаят със сигурност, че ще имат хубав живот и че семейството им ще е живо и здраво, след като си заминат?

Аз се овладях.

— Благодаря, мамо. Това е все някаква утеха. Но друго нещо, което не мога да проумея е, защо си взела колата на Саймън и как, по дяволите успя да я караш без валидна шофьорска книжка?

Това предизвика нов пристъп на гръмогласния ѝ смях.

— Спомних си, че когато вие пристигнехте, аз още нямаше да съм се върнала от пазар.

Усетих, че умът ми се върти все по-бързо.

— Да, но...

— Тъй като няма подходящ физичен термин, нека приспособим най-близката аналогия. Да речем, че времето е един вид плоскост.

Изглежда енергийните колебания при размяната на моите тела са предизвикали множество масивни електромагнитни пренатоварвания в и около болницата. Предполагам същото се е случило там, откъдето дойдох, макар и в някаква огледална форма, която се беше намесила в нашите експерименти. Нали помниш загадката на примигващите светлини? Явно това са били предвестници на електромагнитни феномени, достатъчно интензивни да изтрият обстоятелствата, които ме освободиха от тъканта на времето. — Тя въздъхна. — Сигурна съм, че ще се намери някаква практическа причина, поради която няма да мога да се измъкна отново и изобщо няма да се изненадам, ако открия оборудването ни разрушено.

— Добре, да речем, че това е била причината за примигването. Но защо само лампите са били засегнати?

Устните ѝ се свиха пресметливо.

— Отговорът вероятно е абсурдно прост, макар да не ми хрумна, докато не се заех да подготвя последния си експеримент. Нямам търпение да видя физиономията на Марти, като му кажа.

— Е?

— Тези конкретни лампи използват по-дебели жици от всичко друго в лабораторията и може да се окаже, че за всичко е била отговорна разликата в индукционния им капацитет. Всъщност, би трябвало да се засрамя от себе си. Като имах предвид по-ранните недоразумения на CERN, дължащи се на лоши проводници, това трябваше да е първото ми предположение.

— Да речем, че си права за проводниците, но каква, по дяволите, е огледалната форма на едно пренатоварване?

— Не знам, вероятно някакъв потискащ ефект. Тук обаче съвсем обичайни пренапрежения нарушиха болничните светлини и неутрализираха резервния генератор, така че аз успях да изляза незабелязана. Това беше много удобно за мен, но ужасно за теб, Глория и всички онези хора, които загубиха живота си.

— Не можа ли да ни предупредиш?

Тя поклати глава тъжно.

— В рамките на времевата мембрана ние вземаме решения и упражняваме някакъв контрол върху живота си. Имаме свободна воля в някаква степен. Но гледан *отвън*, всеки живот вече е завършен, поредицата от събития приключени и окончателни. Не можем да

направя нищо друго, освен онова, което направих. И може би така е по-добре. Ако бях избрала друго място за размяната на телата, неизменните електромагнитни пренатоварвания така или иначе щяха да възникнат и може би ефектът щеше да е по-лош. Също така, шпионската групировка, която следи действията ти, откак ти използва Националната система за аварийни комуникации, за да пуснеш онова съобщение за котката си...

— Вие знаете ли кои са те? — прекъсна я Хайтауър.

— Не. Вие така и няма да дадете на Али подробности, не и в следващите две години, но сега, след като знаете за съществуването им, вашата агенция ще ги открие и залови по-късно тази седмица. Поне това ще ѝ кажете.

— Радвам се да го чуя — каза той и доказа, че дори федералните агенти могат да се усмихват, макар че едва ли някой член на онази шпионска група щеше да оцени усмивката му.

— По мое скромно мнение, аз имам и по-добри новини — продължи Буба. — Когато шпионите научат, че Али не е обвинена за моето убийство, те ще решат, че тя все пак не е била отговорна за днешните електрически проблеми и ще прекратят опитите си да я отвлекат. Ще ви се наложи да пазите нея и семейството ѝ само още един ден.

— Да, това е *наистина* добра новина — съгласих се аз.

Тя се взря в мен с широко отворени очи.

— Ще ми се да можех да ти дам информация за пазара на акции в бъдеще или нещо друго, което да компенсира мъките, на които те подложих днес.

— Но, мамо, ти ми даде нещо по-ценно — думите се изтръгнаха от мен, сякаш бях чакала месеци да ги кажа. — Даде ми шанс да се сбогуваме, което не вярвах, че ще мога да направя и това е безкрайно важно за мен.

— Ех, кога моето момиченце помъдря толкова? Благодаря ти, скъпа. Никога не забравяй, че те обичам.

Усетих нов приток на сълзи, затова бързо смених темата.

— Аз също, но да се върнем на колата на Саймън. Още не си ми обяснила, как накара двигателя да работи за теб.

— Не е ли очевидно? Вече знаеш, че електромагнитните пренатоварвания изключиха системите за безопасност на всички

автомобили покрай болницата. Година по-рано, аз ще съм помолила Саймън да дойде да ме вземе от тук, точно по това време.

Глори щракна пръсти.

— Схванах, Буба. Когато Саймън се е появил с онзи таралясник, дето безопасната му система и без това е импровизирана, електрическите удари са премахнали, какво беше онова нещо, мамо?

— Биометричния отпечатък.

— Да, това. Така че всеки е можел да кара стария звяр. Стига да не им пречи, че всяка друга кола по пътя ще ги подминава и ще им свирка.

Саймън се изкиска и всички замълчахме за момент. Умът ми беше изпълнен едновременно с удивление и тъга и, макар да бях готова да си продам душата за горещ душ и чисти дрехи, не исках вечерта да свършва.

Най-после Глория наруши тишината.

— Едно нещо още не си ни казала. Какво имаше в торбата, която донесе?

Лицето на майка ми се озари от радостен смях.

— Остават ни още няколко часа, преди агент Хайтауър да ме върне в болничната стая. Аз вече подготвих окончателната размяна, но няма смисъл да замърсяваме уютния дом на Саймън с трупове. — Тя хубавичко се посмя на киселата физиономия на Саймън, преди да продължи. — След като така или иначе се наложи да заема колата му, за да се впиша в бъдещите спомени на майка ти, реших поне да се възползвам от нея. Затова напазарувах малко лакомства, които ще можем да споделим. За щастие Саймън имаше малко средства подръка и супермаркетите все още приемат пари в брой. Доколкото помня, чудесно си прекарахме на моето бдение.

Някои умове остават отворени достатъчно дълго, та истината не само да навлезе в тях, но и да продължи и излезе през някой съществуващ изход, без въобще да се спре по пътя.

Сестра Елизабет Кени

[1] *НСС* — Национална служба за сигурност — Бел. moosehead ↑

[2] „Добър код“. — Б.пр. ↑

[3] *АЛС* — Амиотрофична латерална склероза (наричана още Болест на Лу Гериг, Болест на Шарко или Болест на моторните неврони), е прогресивна, почти неотменно фатална болест. — Бел. moosehead ↑

[4] *FTP* — File Transfer Protocol (Протокол за пренос на файлове) — представлява мрежов протокол от тип клиент-сървър, предоставящ възможност за обмяна на файлове между машини, свързани в локална мрежа или в Интернет. — Бел. moosehead ↑

Издание:
Списание „ANALOG Science Fiction and Fact“, January/February
2013

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.